

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 35/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok z dnia 28 listopada 2019 r., Sąd Okręgowy w Poznaniu, sygn. akt III K 341/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		1.P. M. (1) 2.S. K. 3.A. Ł. (1)	1. w dniach bliżej nieustalonych nie wcześniej niż (...) r. i nie później niż (...) r., w krótkich	Zeznania K. G. Częściowe wyjaśnieni wsk. P. M. (1)	12-13, 281-283, 532-533 35-37, 69-73, 115-117, 196-197, 365-366, 529

		<p>odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co najmniej dwukrotnie w rozmowie telefonicznej usiłował nakłonić K. G. do popełnienia czynu zabronionego polegającego na udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak zainteresowania K. G. podjęciem takiej działalności – dot. czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I z art., 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p> <p>2.w styczniu 2019 r. do dnia (...) r. w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wykonaniu z</p>	<p>Wyjaśnienia osk. P. M. (1)</p> <p>Wyjaśnienia a osk. A. P. (1)</p> <p>Zeznania M. G. (1)</p> <p>Zeznania K. M.</p> <p>Wyjaśnienia a osk. P. M. (1)</p> <p>Wyjaśnienia a osk. A. P. (1)</p> <p>Wyjaśnienia a osk. P. M. (1)</p> <p>Zeznania K. M.</p> <p>Przeszukanie budynku mieszkalnego i gospodarczego</p> <p>Opinia KWP P. – Laboratorium Kryminalistyczne</p> <p>Częściowe wyjaśnienia a osk. P. M. (1)</p> <p>Częściowe wyjaśnienia osk. S. K.</p> <p>Wyjaśnienia a osk. A. P. (1)</p> <p>Zeznania świadków</p> <p>M. G. (1)</p> <p>M. G. (2)</p> <p>Zeznania M. G. (1)</p> <p>M. G. (2)</p>	<p>35-37, 69-73, 115-117, 196-197, 365-366, 529</p> <p>233-236, 531-532</p> <p>8-9, 150-155, 537-539v</p> <p>534v-535v 721</p> <p>35-37, 69-73, 115-117, 196-197, 365-366, 529</p> <p>233-236, 531-532</p> <p>35-37, 69-73, 115-117, 196-197, 365-366, 529</p> <p>534v-535v 721</p> <p>18-20</p> <p>201-205</p> <p>35-37, 69-73, 115-117, 196-197, 365-366, 529</p> <p>80-83, 122-124, 529v-530</p> <p>233-236, 531-532</p> <p>8-9, 150-155, 537-539v</p> <p>3-5, 533-534</p> <p>8-9, 150-155, 537-539v</p> <p>3-5, 533-534</p> <p>35-37, 69-73, 115-117, 196-197, 365-366, 529</p>
--	--	--	---	---

		<p>góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ten sposób, że dwukrotnie przekazał M. G. (1) otrzymany od A. Ł. (1) wskazany susz w łącznej ilości 58 woreczków z zawartością nie mniej niż 32,48 grama suszu konopi innych niż włókniste celem dalszej odsprzedaży, żądając za to do zapłaty po 35 zł za woreczek – dot. czynu przypisanego w pkt II z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p> <p>3. w styczniu 2019 r. w nieustalonych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia</p>	<p>Częściowe wyjaśnienia osk. P. M. (1)</p> <p>Częściowe wyjaśnienia osk. S. K.</p> <p>Wyjaśnienia osk. A. P. (1)</p> <p>Dane o karalności osk. wraz z odpisami wyroków i adnotacjami o odbyciu kar</p> <p>Zeznania M. G. (1)</p> <p>M. G. (2)</p> <p>K. G.</p> <p>J. Z.</p> <p>Częściowe wyjaśnienia osk. P. M. (1)</p> <p>Częściowe wyjaśnienia osk. S. K.</p> <p>Wyjaśnienia osk. A. P. (1)</p> <p>Dane o karalności osk. wraz z odpisami wyroków i adnotacjami o odbyciu kar</p> <p>Wyjaśnienia P. M. (1)</p> <p>Zeznania K. M.</p> <p>Częściowo zeznania M. G. (1)</p>	<p>80-83, 122-124, 529v-530</p> <p>233-236, 531-532</p> <p>181-183, (...) - (...) -199, 220-223, 284-285</p> <p>8-9, 150-155, 537-539v</p> <p>3-5, 533-534</p> <p>12-13, 281-283, 532-533</p> <p>277-278, 536-537</p> <p>35-37, 69-73, 115-117, 196-197, 365-366, 529</p> <p>80-83, 122-124, 529v-530</p> <p>233-236, 531-532</p> <p>181-183, (...) - (...) -199, 220-223, 284-285</p> <p>35-37, 69-73, 115-117, 196-197, 365-366, 529</p> <p>534v-535v 721</p> <p>8-9, 150-155, 537-539v</p> <p>94-97, 109-110, 374-376, 530-531</p> <p>27-29</p> <p>201-205</p>
--	--	--	---	---

			<p>korzyści majątkowej, udzielił osobom o pseudonimach (...), (...) i (...) środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniej niż 0,56 grama za kwotę nie mniejszą niż 35 zł oraz S. K. i A. P. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości po 5 gramów za kwotę nie mniejszą niż 15 zł za gram, udzielając łącznie nie mniej, niż 1,68 grama suszu ziela konopi innych niż włókniste i 10 gramów amfetaminy za kwotę łącznie nie mniejszą niż 255 zł – dot. czynu przypisanego w pkt V z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p> <p>4. w dniu (...) r. w N., w miejscu zamieszkania, wbrew przepisom</p>	<p>Wyjaśnieni a osk. A. Ł. (1)</p> <p>Przeszukanie budynku mieszkalnego i gospodarczego</p> <p>Opinia KWP P. – Laboratorium Kryminalistycznego</p> <p>Zeznania M. G. (1)</p> <p>K. G.</p> <p>M. G. (2)</p> <p>K. M.</p> <p>Częściowe wyjaśnieni a osk. A. Ł. (1)</p> <p>Dane o karalności wraz z odpisem wyroku SR w O. w sprawie II K 295/12 z adnotacją o odbyciu kary</p>	<p>8-9, 150-155, 537-539v</p> <p>12-13, 281-283, 532-533</p> <p>3-5, 533-534</p> <p>534v-535v 721</p> <p>94-97, 109-110, 374-376,</p> <p>530-531</p> <p>181-183, (...) - (...)</p>
--	--	--	---	--	--

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 29,31 gram – dot. czynu przypisanego w pkt VIII z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

5. w okresie od(...) r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z S. K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu dokonania kradzieży pieniędzy i zegarka, grożąc M. G. (1) pobiciem i pozbawienia życia bądź uszkodzenia ciała, w dniu (...) r. groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, obcięciem palca i prezentując filmy w telefonie komórkowym, w których stosowano

przemoc wobec
innych osób,
zabrał na szkodę
wyżej
wymienionego
pieniądze w
kwocie 600 zł i
zegarek marki C.
o wartości 400 zł
a nadto, stosując
te groźby,
usiłował
doprowadzić go
do
rozporządzenia
mieniem w
kwocie 1.000,00
zł, jednak
zamiaru swego
nie osiągnął,
z uwagi na
odmowę
rozporządzenia
mieniem przez
pokrzywdzonego
i złożenie
zawiadomienia o
przestępstwie –
dot. czynu
zarzucanego w
punktach 7 i 8 a/
o a przypisanego
w pkt XI z art.
282 w zb. z art.
13 § 1 k.k. w zw.
z art. 282 k.k. w
zw. z art. 11 § 2
k.k. w zw. z art.
12 § 1 k.k.

1. (...) r.
w R., działając
wspólnie i w
porozumieniu z
P. M. (1), w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej oraz
w celu
dokonania

kradzieży
pieniędzy, w
opisanych w
opisie tego czynu
warunkach
związanych ze
wcześniejszymi
skazaniami
prawomocnymi
wyrokami i
odbyciem kary
pozbawienia
wolności,
wskazującymi na
działanie
oskarżonego w
warunkach
recydywy z art.
64 § 1 k.k.,
dopuścił się
czynu,
polegającego na
tym, iż w
dniu (...) r.
groził M. G. (1)
pozbawieniem
życia, obcięciem
palca i
prezentując
filmy w telefonie
komórkowym, w
których
stosowano
przemoc wobec
innych osób,
zabrał na szkodę
wyżej
wymienionego
pieniądze w
kwocie 600 zł i
zegarek marki C.
o wartości 400 zł
a nadto, stosując
te groźby,
usiłował
doprowadzić go
do
rozporządzenia
mieniem w
kwocie 1.000,00

zł, jednak zamiaru swego nie osiągnął, z uwagi na odmowę rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego i złożenie zawiadomienia o przestępstwie – dot. czynu zarzucanego w pkt 9 a/o a przypisanego w pkt XV z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2.w dniu (...) r. w R., działając w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., określonej w czynie z pkt XV, wdarł się do mieszkania przy ul. (...) i grożąc M. G. (1) pozbawieniem życia oraz zniszczeniem mieszkania, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić go do rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 1000 zł, jednak zamiaru swego nie

zrealizował z
uwagi na
przybycie
rodziców
pokrzywdzonego
oraz złożenie
zawiadomienia o
przestępstwie –
dot. czynu
przypisanego w
pkt XVII z art.
193 k.k. w zb. z
art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 282 k.k.
w zw. z art. 64 §
1 k.k.

1. w styczniu
2019 r. nie
później niż w
dniu (...) r. w
G., działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru,
uczestniczył w
obrocie
znacznymi
ilościami
środków
odurzających i
substancji
psychotropowych
w ten sposób,
że w ramach
dwóch transakcji
przekazał P.
M. (1) susz
konopi innych
niż włókniste
w łącznej ilości
75 gramów oraz
amfetaminę w
łącznej ilości 10
gramów celem
dalszej
odsprzedaży,
żądając w

zamian po 35 zł
za gram suszu
konopi innych
niż włókniste i
15 zł za gram
amfetaminy, tj.
łącznie 2 655
zł – dot. czynu
przypisanego w
pkt XX z art. 56
ust. 3 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 12 § 1
k.k.

2. w dniu (...) r.
w R., w miejscu
zamieszkania,
wbrew
przepisom
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
posiadał środki
psychotropowe
w postaci
amfetaminy w
ilości 1,53 gram
– dot. czynu
przypisanego w
pkt XXII z art. 62
ust. 1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii.

3. w dniach (...) r.
w R., w ciągu
5 lat po odbyciu
w okresie od
(...) r. kary 2
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności
wymierzonej
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
O. z dnia
(...) r. wydanym
w sprawie II

K 295/12 za
przestępstwo z
art. 13 § 1
k.k. w zw.
z art. 280
§ 1 k.k.,
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej w
kwocie nie
mniejszej niż
1000 zł, grożąc
M. G. (1)
użyciem
przemocy i
uszkodzeniem
ciała usiłował
doprowadzić go
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
poprzez
przekazanie
wskazanej kwoty
P. M. (1), lecz
zamierzonego
celu nie osiągnął
z uwagi na
odmowę
rozporządzenia
mieniem przez
pokrzywdzonego
i złożenie
zawiadomienia o
przestępstwie –
dot. czynu
przypisanego w
pkt XXV z art. 13
§ 1 k.k. w zw. z
art. 283 k.k. w
zw. z art. 282 k.k.
w zw. z art. 12 §

			1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1. P. M. (1) – fakty nr 1-5. 2. S. K. – fakty nr 1-2. 3. A. Ł. (1) – fakty nr 1-3	Wyjaśnienia oskarżonych: P. M. (1), S. K., A. Ł. (1), A. P.. Zeznania świadców: K. G., M. G. (2), M. G. (1), K. M., J. Z.. Przeszukania budynków mieszkalnych i	Należy zauważyć, iż praktycznie wszystkie czyny, jake zarzucono poszczególnym oskarżonym i jake im przypisano zaskarżonym wyrokiem są ze sobą ściśle powiązane. Ze wskazanych przez Sąd I instancji ustaleń wynika bowiem jasno, iż P. M.			

gospodarczych P. M. (1) i A. Ł. (1).	(1) miał dostęp do narkotyków, w tym również nabywał je od A. Ł. (1) a następnie dalej je rozprowadzał i to zarówno udzielając je innym osobom bądź też przekazując je do dalszego obrotu, jak to było w przypadku dalszego przekazania (odsprzedaży) marihuany M. G. (1) i jak to podjął próby nakłonienia K. G. do nabycia od niego narkotyków za dobrą cenę w celu dalszej ich dystrybucji. Na tle wzajemnych rozliczeń między A. Ł. (1) a P. M. (1) oraz między P. M. (1) a M. G. (1) doszło do zdarzeń, które zostały opisane w ramach czynów przypisanych oskarżonym M., K. i Ł. w punktach XI, XV, XVII i XXV. O dostępie oskarżonych P. M. (1) i A. Ł. (1) do narkotyków (marihuany i amfetaminy)
Opinia KWP w P. – Laboratorium Kryminalistycznego	
Dane o karalności i odpisy wyroków dotyczące oskarżonych S. K. i A. Ł. (1).	

świadczą
również fakty
ujawnienia w
miejscu
zamieszkania P.
M. (1)
marihuany i
A. Ł. (1)
amfetaminy. Te
fakty, jak i
wszystkie
wskazane
dowody z
osobowych
źródeł w sposób
jednoznaczny
wskazują na
prawidłowość
dokonania przez
Sąd I instancji
ustaleń
faktycznych
odnośnie
poszczególnych
zdarzeń, za
wyjątkiem
jedynie przyjęcia
w ramach
czynów
przypisanych
oskarżonym P.
M. (1) i S. K.
w punktach XI
i XV dokonania
wymuszenia
rozbójniczego,
zamiast
przyjęcia
dokonania
przestępstwa
rozboju. Ta
okoliczność
wynika z
zasadności
postawionego w
tym względzie
zarzutu w
apelacji
prokuratora,
więc zostanie

ona omówiona przy ustosunkowaniu się do tego zarzutu. Co do zasady jednak również i w zakresie tych czynów Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń co do przebiegu zajścia z udziałem pokrzywdzonego M. G. (1), tylko ustalenia te nie znalazły należytego odzwierciedlenia w przyjętej kwalifikacji prawnej tych czynów. Sąd I instancji, dokonując ustaleń faktycznych w zakresie poszczególnych czynów, które poza treścią wyroku znalazły wyraz w ustaleniach zawartych na str. 1-3 zaskarżonego wyroku, w sposób szczególnie wnikliwy dokonał oceny poszczególnych dowodów, wskazując wyraźnie, w jakim zakresie daje im wiarę a

w jakim zakresie tej wiary odmawia, przytaczając na poparcie swych ocen szczegółową i logiczną argumentację, wskazując również na zależności między poszczególnymi dowodami bądź fragmentami konkretnych wypowiedzi oskarżonych i świadków, co znajduje wyraz na str. 5-38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Ta wyjątkowo dokładna, wręcz drobiazgowa ocena dowodów zasługuje na pełną aprobatę Sądu odwoławczego, więc Sąd Apelacyjny, aby się w tym miejscu nie powielać, odwołuje się do niej, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Wskazać przy tym należy również na wyjątkowo precyzyjne ustalenia odnośnie ilości

udzielanych i
sprzedawanych
do dalszej
dystrybucji
narkotyków, jak
i kwot
pieniężnych, za
które oskarżeni
Ł. i M.
sprzedawali
narkotyki. Te
okoliczności nie
są w ogóle
kwestionowane
przez
skarżących, więc
nie zachodzi
żadna potrzeba,
by Sąd
odwoławczy
odnosił się
dodatkowo do
nich. Sąd
Okręgowy,
dokonując oceny
dowodów,
analizował
drobiazgowo te
istotne
wypowiedzi
oskarżonych i
świadców,
wskazując
jednocześnie
jakie działania
oskarżonych i
dlaczego
wyczerpywały
znamiona
poszczególnych
przestępstw
przypisanych
oskarżonym i
jaka powinna
być ich
kwalifikacja.
Poza wskazanym
wyżej jednym
przypadkiem
dotyczącym

rozboju na osobie M. G. (1) dokonany przez P. M. (1) i S. K. wskazane przez Sąd I instancji poprzez przytoczenie konkretnych dowodów rozważania prawne zasługują na pełną akceptację. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał na dowody, których nie uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego, jak również z należytą dokładnością wykazał, dlaczego nie uwzględnił na korzyść A. Ł. (1) zeznań K. S., odmawiając im wiary co do faktu, iż P. M. (1) w trakcie pobytu w areszcie miał mu się zwierzyć, iż celowo pomówił A. Ł. (1) o to, że od niego nabył narkotyki. Wreszcie zastrzeżeń nie budzi przyjęcie przez Sąd I instancji zachowania się oskarżonych K.

		<p>i Ł. w ramach czynów popełnianych na szkodę M. G. (1), o czym jasno świadczą przytoczone przez tego Sąd okoliczności dotyczące uprzednich skazań oskarżonych na określone kary i czas ich odbycia. Te okoliczności także nie są w tej sprawie kwestionowane.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>Nie dotyczy</p>		
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC</p>			

**ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>APELACJA PROKURATORA</p> <p>1. obraza prawa materialnego poprzez niesłuszne zakwalifikowanie, w wyniku niewłaściwej interpretacji wypadku mniejszej wagi, czynu zarzucanego A. Ł. (1), który opisano w pkt XXV z art. 13 § 1 w zw. z art. 283 w zw. z art. 282 w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zamiast prawidłowo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 w zw. z art. 12 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p> <p>2. obraza prawa materialnego poprzez niesłuszne zakwalifikowanie z art. 12 § 1 k.k. i uznanie za jeden czyn czynów wskazanych w pkt 7 i 8 a następnie opisanych przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Sąd w pkt XI mimo, że z ujawnionych okoliczności nie wynika aby były to działania podjęte z góry powziętym zamiarem.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny
3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez wadliwe wskazanie w zakresie czynu przypisanego A. Ł. (1), który opisano w pkt XX, że A. Ł. (1) przekazał narkotyki A. Ł. (1), podczas gdy faktycznie narkotyki przekazał P. M. (1).	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowej ocenie, wbrew przeprowadzonym dowodom m.in. w postaci zeznań pokrzywdzonego, że pokrzywdzony	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

dobrowolnie wydał oskarżonym pieniądze i zegarek, co doprowadziło do uznania, że oskarżeni P. M. (1) i S. K. swoim zachowaniem nie wyczerpali dodatkowo znamion przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 k.k., podczas gdy z przeprowadzonych dowodów wynika, że oskarżeni dopuszcili się również przestępstwa rozboju w ramach zdarzenia z dnia (...) r.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
5. rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu P. M. (1), tak w zakresie kar jednostkowych, jak i kary łącznej pozbawienia wolności wskutek niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych mu przestępstw i ich ilości, podczas	

gdy te
okoliczności
przemawiają za
orzeczeniem
kary
pozbawienia
wolności w
znacznie
wyższym
wymiarze.

6. rażąca
niewspółmierność
kary
wymierzonej
oskarżonemu S.
K. tak w
zakresie kar
jednostkowych,
jak i kary łącznej
pozbawienia
wolności, którą
orzeczono w
wymiarze 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności
wskutek
niedostatecznego
uwzględnienia
wysokiego
stopnia
społecznej
szkodliwości
zarzucanych mu
przestępstw,
uprzedniej
karalności
oskarżonego
oraz działania
w warunkach
recydywy,
podczas gdy
te okoliczności
przemawiają za
orzeczeniem
kary
pozbawienia
wolności w
znacznie

wyższym
wymiarze.

7. rażąca
niewspółmierność
kary
wymierzonej
oskarżonemu A.
Ł. (1) tak
w zakresie kar
jednostkowych,
jak i kary łącznej
pozbawienia
wolności, którą
orzeczone w
wymiarze 2 lat
i 2 miesięcy
pozbawienia
wolności a nadto
nawiązki
orzeczonej za
czyn z art. 56
ust. 3 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
wskutek
niedostatecznego
uwzględnienia
wysokiego
stopnia
społecznej
szkodliwości
zarzucanych mu
przestępstw,
uprzedniej
karalności
oskarżonego
oraz działania
w warunkach
recydywy,
podczas gdy
te okoliczności
przemawiają za
orzeczeniem
kary
pozbawienia
wolności w
znacznie

wyższym
wymiarze.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
P. M. (2)**

1. obraza
przepisów
postępowania,
tj. art. 7 k.p.k.
w z. z art.
410 k.p.k. w zw.
z art. 4 k.p.k.
poprzez dowolną
a nie swobodną
ocenę materiału
dowodowego
wbrew zasadom
prawidłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego w
zakresie, w
jakim Sąd
orzekający:

- uznał za
niewiarygodne
wyjaśnienia
oskarżonego P.
M. (1) w
zakresie, w
jakim nie
przyznał się
on do tego,
że próbował
nakłonić K. G.
do udzielenia
innym osobom
narkotyków, jak
również co do
tego, że nie
groził M. G.
(1) pobiciem
i pozbawieniem
życia,

- uznał za wiarygodne zeznania K. G. w zakresie, w jakim ten świadek zeznał, że oskarżony M. próbował nakłaniać go w rozmowach telefonicznych do udzielania narkotyków innym osobom,

- uznał za wiarygodne zeznania M. G. (1), w których relacjonował on, że P. M. (1) wraz ze współoskarżonym K. groził mu, gdy zeznania te są sprzeczne z relacją P. M. (1) oraz współoskarżonego K. a nawet częściowo z zeznaniami samego G., który twierdził, że M. uspokajał K., gdy ten chciał pokrzywdzonemu „najeść”.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na uznaniu, że oskarżony

M. usiłował nakłonić K. G. do rozprowadzania narkotyków, gdy zdaniem obrony ze względu na niedające się usunąć wątpliwości co do tego czy rozmowy pomiędzy oskarżonym M. a K. G. miały miejsce i jaka była ich treść Sąd zobowiązany był uznać, że oskarżony przestępstwa tego nie popełnił.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na uznaniu, że oskarżony M. groził M. G. (1) pobiciem i pozbawieniem życia w sytuacji, gdy ustalenia te oparte są tylko na relacji pokrzywdzonego a przeczą im wyjaśnienia M. i K. (co do udziału M.) a nawet w części zeznania M. G. (1).

4. rażąca
niewspółmierność
kar
jednostkowych
co do skazań w
punktach II, V
i VIII wyroku
i kary łącznej
wymierzonej
oskarżonemu,
przejawiająca się
w orzeczeniu
wobec
oskarżonego M.
kary rażąco
zbyt surowej,
w szczególności
mając na uwadze
właściwości
osobiste
oskarżonego i
jego postawę w
trakcie trwania
postępowania,
ale również
i po jego
zakończeniu w I
instancji a zatem
to, że oskarżony
przyznał się do
stawianych mu
zarzutów (prócz
zarzutu I i
grózb wobec M.
G. (1)), złożył
szczegółowe
wyjaśnienia,
które znalazły
potwierdzenie w
dowodach
zabezpieczonych
przez policję,
wyjaśnienia te
były szczerze,
konsekwentne i
wiarygodne,
przy czym nie
umniejszały jego
roli w

zarzucanych mu
przestępstwach
a dodatkowo
pozwoliły na
przypisanie
odpowiedzialności
za zarzucane
czyny
współoskarżonym.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
S. K.**

1. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia
mający wpływ
na jego treść
w odniesieniu
do zarzucanego
oskarżonemu
czynu opisanego
w pkt 9 aktu
oskarżenia w
zakresie
ustalenia, że
oskarżony
straszył
pokrzywdzonego
M. G. (1)
możliwością
pobicia go,
zabicia a nawet
obcięcia palca
oraz, że puszczał
na swoim
telefonie filmiki,
na których
obcinano
ofiaram palce,
gdy tymczasem
brak jest
dostatecznych
dowodów
potwierdzających

takie ustalenie
a nadto brak
dowodu na
ustalenie
poczynione
przez Sąd
Okręgowy, iż
oskarżony
zdawał sobie
sprawę, że został
zabrany przez
M. i P.,
aby zastraszyć
pokrzywdzonego.

2. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia,
mający wpływ
na jego treść
w odniesieniu
do zarzucanego
oskarżonemu
czynu opisanego
w pkt 10 aktu
oskarżenia w
zakresie
ustalenia, iż
oskarżony (...) r.
wtargnął do
mieszkania M.
G. (1) i groził
pokrzywdzonemu
pozbawieniem
życia, gdy
tymczasem, jak
wynika z
materiału
dowodowego,
oskarżony
swobodnie
wszedł do
mieszkania
pokrzywdzonego,
pokrzywdzony
nie sprzeciwiał
się jego wejściu

a nadto nie został z niego wyproszony.

3. naruszenie art. 4 i 5 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie nie dających się usunąć wątpliwości co do charakteru udziału oskarżonego w zdarzeniach opisanych w akcie oskarżenia i w konsekwencji przyjęciu przez Sąd istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

***APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
A. Ł. (2)***

1. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, polegająca na naruszeniu art. 2, 4, 5 § 1 i 2 i art. 410 oraz 424 § 1 k.p.k. a także art. 366 § 1 k.p.k. poprzez:

a) rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego A. Ł. (1) nie dających się

usunąć
wątpliwości,

b) jedynie
dowolną ocenę
dowodów
zebranych w
sprawie,

c) nie
wyjaśnienie w
uzasadnieniu
orzeczenia
dlaczego Sąd
nie uznał za
wiarygodne
wyjaśnień
oskarżonego A.
Ł. (1),
szczególnie w
części spójnej
z wyjaśnieniami
współoskarżonych
oraz zeznaniami
świadka M. G.
(1),

d) oparcie treści
wyroku na
selektywnie
wybranym
materiale
dowodowym a
w szczególności
pominięciu,
nierzetelnej
ocenie lub
odmówieniu
waloru
wiarygodności,
bez należytego i
przekonywującego
uzasadnienia
innym
okolicznościom i
dowodom
wskazującym na
to, iż oskarżony
A. Ł. (3)
nie jest sprawcą

zarzucanych mu
przestępstw,

e) naruszenie
zasady
swobodnej
oceny dowodów
polegającej na
bezkrytycznym
przyjęciu
wyjaśnień
oskarżonego P.
M. (1) w
części dotyczącej
udziału
oskarżonego A.
Ł. (1) w
zarzucanych mu
czynach
przestępczych za
wiarygodne, a
tym samym
oparcie wyroku
skazującego
jedynie na
pomówieniach,
nie popartych
innymi
przeprowadzonymi
w sprawie
dowodami,

f) naruszenie
zasady
swobodnej
oceny dowodów,
polegającej na
bezkrytycznym
odebraniu
wiarygodności i
wręcz
pominięciu
zeznań świadka
K. S. wyłącznie
wobec
pozostawianiu
ich w
sprzeczności z
wyjaśnieniami
współoskarżonego

P. M. (1) w części dotyczącej udziału oskarżonego A. Ł. (1) w zarzucanych mu czynach przestępczych i w konsekwencji uznanie zeznań tegoż świadka za niewiarygodne a tym samym oparcie wyroku skazującego jedynie na pomówieniach, nie popartych innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na:

a) błędnym wnioskowaniu z zebranego materiału dowodowego prowadzącym do przypisania winy oskarżonemu A. Ł. (1), gdy tymczasem zgodna z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego

analiza
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
prowadzi do
jedynie
słusznego
wniosku, iż
wersja wydarzeń
wskazana przez
współoskarżonego
P. M. (1) stanowi
pomówienie
oskarżonego A.
Ł. (1),

b) stwierdzeniu
w uzasadnieniu
wyroku, iż
oskarżony groził
M. G. (1)
słowami „jak
będziesz mnie
unikał, to po
prostu będziesz
połamany”,
podczas gdy
w rzeczywistości
świadek M. G.
(1) na rozprawie
przed Sądem
sprostował
swoje
wcześniejsze ww
zeznania
słowami
„mężczyzna,
który dzwonił
nie mówił, że
będę połamany,
tylko że się
spotkamy” a
więc słowami,
które w żaden
sposób nie mogą
stanowić groźby,
zwłaszcza, iż sam
świadek M. G.
(1) nic nie mówi,

by te słowa uznał
za groźbę i by
wzbudziły w nim
jakikolwiek
zagrożenie,

c) przyjęciu za
udowodnione, iż
w sprawie mamy
do czynienia ze
znaczną ilością
narkotyku, co
skutkowało
zastosowaniem
wobec
oskarżonego
przepisu z art.
56 ust. 3,
ewentualnie
zamiast art. 56
ust. 1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii, co
pozostaje w
ewidentnej
sprzeczności ze
wskazaniami
wiedzy
jednoznacznie
potwierdzonej w
obowiązującym
orzecznictwie
polskim oraz
zasadami
logicznego
myślenia,

d) uznaniu, iż
oskarżony A.
Ł. (1) dopuścił
się popełnienia
przestępstwa
zarzucanego mu
aktem
oskarżenia,
pomimo braku
jednoznacznych
i nie budzących
wątpliwości
dowodów w

	<p>tym zakresie, w efekcie czego wina oskarżonego A. Ł. (1) jako co najmniej wątpliwa powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Mając na uwadze dalej idące w zarzutach i wnioskach apelacje obrońców oskarżonych, w pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w tych apelacjach i także do zarzutu podniesionego przez prokuratora w zakresie winy oskarżonych M. i K.. Jednocześnie przed przystąpieniem do omówienia tych zarzutów,</p>			

z uwagi na
kwestionowanie
w tych
apelacjach
możliwości
oparcia ustaleń
faktycznych
niekorzystnych
dla oskarżonych
na podstawie
pomawiających
zeznań jednego
świadka, czy też
pomawiających
wyjaśnień
jednego
oskarżonego
należy
przypomnieć
samą istotę
dowodu z
pomówienia.

Istotę dowodu
z pomówienia
tutejszy Sąd
Apelacyjny
wielokrotnie już
omawiał w
różnych
sprawach. W
związku z tym
należy
przypomnieć te
wywody,
zawarte dla
przykładu w
uzasadnieniu
wyroku z dnia
31.10.2013 r.
w sprawie II
AKa 187/13, LEX
nr 1402950,
cyt.: "Dowodem
w postępowaniu
karnym może
być wszystko,
co umożliwia
wyrobienie sobie
przekonania

sądu o winie lub niewinności oskarżonego, jeśli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem takim może być zatem także pomówienie. Co do zasady dowód taki powinien być badany szczególnie wnikliwie, z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto - czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (wyrok SN z 6 lutego 1970 r., IV KR 249/69, OSNKW 4-5/1970, poz. 46). Jednakże pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego

dowodem
podlegającym
swobodnej
ocenie na równi
z innymi
dowodami (por.
wyrok SN z
dnia 12 stycznia
2006 r., II KK
29/05, OSNKW
2006/4/41).

Sam fakt oparcia
orzeczenia
skazującego na
zeznaniach tylko
jednego
świadka, nawet
w sytuacji
nieprzyznania
się oskarżonego
do winy, samo
przez się nie
może stanowić
podstawy do
zarzutu
dokonania
błędnych czy
dowolnych
ustaleń
faktycznych w
sprawie. Nie
istnieje żadna
reguła
dowodowa,
która
uzasadniałaby
pogląd, że
zeznania
jedynego
świadka są
niewystarczającą
podstawą
skazania i to
bez względu na
to jaką świadek
zajmuje funkcję,
pozycję w życiu
społecznym
bądź czy

korzysta z
jakichś
szczególnych
uprawnień
procesowych
(jak świadek
koronny, tzw.
mały świadek
koronny czy
świadek
incognito).
Orzecznictwo
przyjmuje
jednak, że tego
rodzaju "jedyny"
dowód nie może
stać w
sprzeczności z
innymi
dowodami, które
nie mają
wprawdzie
decydującego
znaczenia dla
kwestii
odpowiedzialności
karnej, stanowią
jednak podstawę
do dokonania
lub weryfikacji
ustaleń
faktycznych
odnoszących się
do określonych
fragmentów
zdarzenia (patrz
wyrok SN z
dnia 11 stycznia
1996 r., II
KRN 178/95,
Mon. Prawn.
1996/10/376).

Rzecz jednak w
tym, że ocena
poszczególnych
dowodów
dokonywana jest
w konkretnej
sprawie, w której

występują
przeróżne,
trudne do
uogólnienia
okoliczności a
tym samym
nie można do
każdego
przypadku
sprawy
dopasowywać
bardziej
ogólnych zasad
oceny dowodów
wyrażanych w
orzecznictwie
sądowym lub
w doktrynie.
Zasady te zresztą
również były
artykułowane na
tle konkretnych
stanów
faktycznych
ustalonych w
indywidualnych
sprawach.

W związku z
powyższym
należy pamiętać,
że w ocenie
dowodów
organy
procesowe
kierują się
swoim
przekonaniem
ukształtowanym
wskazaniami
wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
zasad
prawidłowego
rozumowania.
Polski system
procesowy nie
zna reguł
dowodowych

dotyczących
legalnej oceny
dowodów.
Zasada
swobodnej
oceny dowodów
oznacza wolność
wewnętrznego
przekonania
organu
procesowego w
kwestii oceny
dowodów i
wyciągania z
nich
racjonalnych
wniosków, a tym
samym wolność
od
schematycznych
skrępowań w
tym zakresie
(por. Jan
Grajewski –
red., Lech K.
Paprzycki,
Sławomir
Steinborn:
„Komentarz
aktualizowany
do art. 1-424
ustawy z dnia 6
czerwca 1997 r.
Kodeks
postępowania
karnego (Dz.
U. 97.89.555)”,
LEX/el., 2011,
teza 1 do art.
7). Oczywiście
jest przy tym, że
zasada
swobodnej
oceny dowodów,
leżąca u podstaw
prawidłowego
wyrokowania a
wyrażona w art.
7 k.p.k., nie
może prowadzić

do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (por. wyrok SN z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28)".

Powyższe uwagi zachowują nadal

pełną aktualność.
Dodać przy tym trzeba, iż brak jest podstaw do negowania możliwości oparcia ustaleń faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego nie tylko na podstawie jednego dowodu w postaci pomawiających zeznań świadka, ale i na podstawie pomawiających wyjaśnień jednego współoskarżonego.
To zaś oznacza, iż Sąd I instancji miał pełne prawo dokonać w tym zakresie ustaleń na niekorzyść P. M. (1) na podstawie pomawiających go zeznań K. G., czy też miał pełne prawo dokonać ustaleń na niekorzyść A. Ł. (1) na podstawie pomawiających go wyjaśnień P. M. (1), bądź dokonać ustaleń na niekorzyść A. Ł. (1) na podstawie pomawiających

go zeznań M. G.
(1).

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
P. M. (2)**

Ad. 1, 2 i 3

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
S. K.**

Ad. 1 i 3

**APELACJA
PROKURATORA**

Ad. 2 i 4

Wskazać należy,
iż te zarzuty
apelacyjne (poza
pkt 1 apelacji
obrońcy
oskarżonego P.
M. (1)) dotyczą
dokładnie tego
samego
zdarzenia
faktycznego,
jakie znajduje
odzwierciedlenie
w przypisanych
oskarżonym P.
M. (1) i
S. K. czynach
w punktach
XI i XV
zaskarżonego
wyroku, wobec
czego wskazane
jest łączne
ustosunkowanie
się do nich.

Mimo
postawienia w
dwóch
wskazanych

punktach w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1) zarzutów obrazy prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych w rzeczywistości zarzuty te sprowadzają się do jednego zarzutu dopuszczenia się przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych o charakterze „dowolności”. Apelujący bowiem w tych zarzutach kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zebranych dowodów, która doprowadziła, w jego ocenie, do niezasadnego uznania, iż oskarżony M. usiłował nakłonić K. G. do rozprowadzania narkotyków (dot. czynu przypisanego w pkt I) oraz że oskarżony M. groził M. G. (1) pobiciem i pozbawieniem życia (dot. czynu przypisanego w pkt XI).

Skarżący,
podnosząc
powyższe
zarzuty,
zakwestionował
możliwość
dokonania
takich ustaleń,
bowiem poza
pomówieniami
ze strony K. G.
i M. G. (1)
brak jest innych
dowodów, które
przemawiałyby
na niekorzyść
oskarżonego M..

W świetle tego,
co wyżej
powiedziano na
temat istoty
pomówienia,
skarżący jest w
błędzie,
oczekując na
uwzględnienie
tego zarzutu.
Sąd I instancji
miał bowiem
pełne prawo
dokonać w tym
zakresie ustaleń
na niekorzyść
P. M. (1)
na podstawie
pomawiających
go zeznań K.
G., jak i
pomawiających
go zeznań M. G.
(1).

Odnosnie czynu
przypisanego
oskarżonemu M.
w punkcie I
Sąd I instancji
zauważył, iż
praktycznie

jedynym dowodem wskazującym na sprawstwo oskarżonego M. są zeznania K. G.. Sąd I instancji jednak słusznie zeznaniom tym dał w pełni wiarę, bowiem nie dość, że świadek był konsekwentny w swoich twierdzeniach, to nadto, mimo konfliktu, jaki pojawił się między nimi z uwagi na relację, ujawnioną na temat M. przez M. G. (1), świadek nie miał jakiegokolwiek rzeczywistego powodu, by fałszywie, niezgodnie z prawdą obciążać wieloletniego swojego znajomego, jakim był P. M. (1). Jak przy tym trafnie podniósł Sąd I instancji, zeznania K. G., mimo posiadanej już od syna wiedzy na temat zdarzeń, nie są w jakiś szczególny sposób obciążające oskarżonego, co mogłoby

wskazywać na celowe obciążanie P. M. (1) nieprawdziwymi okolicznościami (str. 35-36 uzasadnienia). Wynika to zresztą wprost z treści tych zeznań. K. G. bowiem w toku pierwszego przesłuchania w żaden sposób nie obciążał P. M. (1) zachowaniem na szkodę jego syna. Wówczas bowiem jedynie wyraził sugestię, iż P. M. (1) może być zamieszany w telefony, podczas których rozmówca chciał rozmawiać z M. G. (1), wskazując logicznie na okoliczności, którą taką sugestię spowodowały. Świadek przy tym przyznał, iż od dawna zna P. M. (1) oraz że na przełomie grudnia 2018 r. i stycznia 2019 r. kilka razy dzwonił do niego, proponując rozprowadzanie narkotyków, jednak bez skutku, bowiem

go zbywał (k. 12-13). Również podczas drugiego przesłuchania w śledztwie świadek przyznał, iż 2-3 miesiące wcześniej dzwonił do niego dwukrotnie P. M. (1), pytając go, czy by mu nie sprzedał „białego”, czyli amfetaminę lub załatwił klientów na ten towar a on jemu jedynie odpowiedział „no dobra, dobra”. Z zeznań tych wynika, iż P. M. (1) twierdził, że pozostało mu do sprzedaży 100 gram, które musi sprzedać, ale jednocześnie w tych rozmowach nie był nachalny, gdyż nie wywierał na nim żadnej presji (k. 281-283). W tożsamy sposób świadek zeznał na rozprawie, przyznając również, iż nie oddzwaniał do oskarżonego w tym temacie, mimo iż mówił M., że się zastanowi nad propozycją i mu oddzwoni, ale

w ogóle tym zajęciem nie był zainteresowany (k. 532-533). Nie jest przy tym tak, jak twierdzi skarżący, iż zachodzą w tej sprawie w ogóle wątpliwości co do przeprowadzenia takich rozmów. Nie dość bowiem, iż K. G. w tym zakresie jest konsekwentny, to nadto sam oskarżony przecież początkowo przyznał się do tego czynu, choć nie złożył w tym zakresie żadnych wyjaśnień na temat okoliczności tych rozmów (k. 69-73, 115-117). Wprawdzie oskarżony w kolejnych wyjaśnieniach zaprzeczył, by nakłaniał K. G. do sprzedaży narkotyków (k. 365-366), co potwierdził na rozprawie, gdzie jednak przyznał, iż faktycznie taka rozmowa z K. G. miała miejsce, tyle że twierdził, iż nie dzwonił do K. G. po to, aby

to on sprzedawał narkotyki, ale po to, by uzyskać informację czy ktoś się tym zajmuje w R. (k. 529 i 539v). Zeznania K. G. mają więc pewne wsparcie w wyjaśnieniach oskarżonego, który początkowo przyznawał się do tego czynu a potem, mimo nieprzyznawania się nie zaprzeczał, iż dzwonił do świadka, rozmawiając z nim na temat dystrybucji narkotyków. Te zaś okoliczności wskazują w sposób jasny, iż Sąd I instancji miał pełne prawo oprzeć swoje ustalenia faktyczne na podstawie pomawiających P. M. (1) zeznań K. G., co świadczy o bezzasadności tego zarzutu. Skarżący zresztą nawet nie stara się zanegować sposobu myślenia Sądu I instancji, a jedynie sam wskazuje, iż

z uwagi na sprzeczność tych relacji procesowych Sąd I instancji powinien powziąć uzasadnione wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Jednak, jak wykazano wyżej, dowody te pozwalały na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych a tym samym o zastosowaniu normy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być mowy.

Tak samo należy podejść do kwestionowania przez skarżącego obrońcę oskarżonego M. grożenia przez tego oskarżonego M. G. (1) pozbawieniem go życia czy też wyrządzeniem krzywdy fizycznej w razie nierozliczenia się z pieniędzy. Sąd I instancji bowiem dokładnie ocenił zeznania M. G. (1), z których jasno wynika, iż jadący z nim samochodem P.

M. (1) i S. K. grozili mu jednoznacznie, że spotkać go może krzywda, w tym prezentowane na filmach z telefonu obcięcie palców (str. 18-21 uzasadnienia).
Podkreślić należy, iż Sąd I instancji dostrzega pewne rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego G., wskazując przy tym na fakt, iż zeznania z rozprawy były zdecydowanie korzystniejsze dla oskarżonego M.. Sąd I instancji słusznie doszedł do przekonania, iż mimo tych rozbieżności zeznania te w sposób jasny wskazują na stosowanie przez obu oskarżonych, w tym P. M. (1) gróźb w celu zmuszenia go do wydania pieniędzy (str. 24-25 uzasadnienia).
Taki sposób rozumowania Sądu I instancji należy zaakceptować,

tym bardziej, iż już wcześniej P. M. (1) groził G. osobą o ps. (...) i potem przedstawił mu w samochodzie S. K., jako tego (...), który to osobiście w samochodzie stosował wobec pokrzywdzonego groźby.

Zauważyć należy, iż pokrzywdzony podczas pierwszego przesłuchania w śledztwie w dniu (...) r. podał, iż jak chciał zwrócić M. otrzymaną od niego marihuanę a ten nie chciał jej przyjąć, w samochodzie, oprócz M., siedział mężczyzna, na którego mówili (...) i wówczas to M. powiedział, aby szybko skombinował jakieś pieniądze, bo go gdzieś wywiozą do lasu i będą z nim wtedy inaczej rozmawiać. W czasie pobytu w samochodzie (...) powiedział mu, że jak chce być bardziej wiarygodny, to może mu zaraz

palec uciąć, wskazując, iż oni (M. i K. – przyp. SA) oglądali filmiki na telefonie, na których jacyś ludzie znęcali się nad innymi ludźmi, co odczuł jako straszak na sobie (k. 8v-9). Podczas drugiego przesłuchania w śledztwie z udziałem biegłej psycholog, M. G. (1) zeznał w podobny sposób, wskazując, iż w samochodzie z przodu siedzieli M. z (...) (K. – przyp. SA) a gdy M. odmówił przyjęcia marihuany, to (...), słysząc od niego, że nie ma pieniędzy, powiedział do niego, żeby był bardziej prawdziwy, to zaraz może mu odciąć palec. Po tych groźbach (...) zabrał posiadane przez niego 500 zł i zegarek, ale M. jeszcze domagał się zwrotu 1150 zł. W tym też czasie, by doprowadzić do wydania pieniędzy, (...)

mówił jeszcze, że go „rozjebie”, że zaraz mogą pojechać do lasu, oglądał na swoim telefonie jakieś filmy, które co chwila pokazywał M. i mówił do M., cyt.: „patrz to on też tak zaraz skończy”. Również po przyjeździe na stację (...) - u M. powiedział do niego, że ma lepiej załatwić kasę, bo ten (...) go „rozjebie” a także mówił mu, że w dniu wczorajszym byli w kilka osób u kogoś, kto nie zapłacił długu i wywieźli go do lasu, gdzie ten ktoś kopał sobie dołek, co także potwierdził (...) mówiąc „no twardo miał”. Pokrzywdzony także zeznał, iż w czasie zdarzenia (...) zachowywał się bardzo nerwowo i powiedział coś takiego, że „zaraz mi najebie, ale M. wówczas powiedział, że „jeszcze nie teraz”. Pokrzywdzony przyznał, iż bał

się tych gróźb, ale potem uciekł do domu i starał się ich unikać, choć później M. wydzwaniał do niego, dalej domagając się pieniędzy, mówiąc mu, iż (...) kilku osobom w R. mówił, że mają go znaleźć i załatwić, co odbierał jako groźbę pobicia (k. 150-155). Zeznania te praktycznie korespondują z tymi pierwotnymi zeznaniami w tym zakresie i wskazują na stosowanie nie tylko przez S. K., ale i P. M. (1) ewidentnych gróźb pozbawienia życia bądź zrobienia krzywdy fizycznej, choćby poprzez pobicie lub obcięcie palców, które to groźby miały na celu zmuszenie jego do wydania pieniędzy.

Jak to już wyżej wskazano, Sąd I instancji trafnie zauważył, iż zeznania złożone przez

pokrzywdzonego w toku rozprawy są korzystniejsze dla P. M. (1) (k. 532-533). Jednak i wówczas świadek zeznał podobnie na temat zdarzenia, wskazując, iż P. M. (1) nie chciał przyjąć od niego marihuany i żądał pieniędzy a jednocześnie zablokował mu wyjście z samochodu i obaj (M. i K. – przyp. SA) mówili do niego, że ma załatwić pieniądze. Przyznał, że wydał im na ich żądanie zegarek oraz przyznał, że był wystraszony i chciał stamtąd odejść jak najszybciej. Wprawdzie świadek zeznał, iż nie bał się M., bowiem on uspokajał (...), którego natomiast się bał, ale zauważyć należy, iż już w śledztwie pokrzywdzony przyznawał, iż M. uspokajał K. przed opuszczeniem przez niego samochodu, jak również

twierdził, że jeszcze teraz nie zrobią mu krzywdy.

Pokrzywdzony przyznał jednak, iż z przodu samochodu oni (M. i K. – przyp. SA) coś oglądali na komórce, ale on tego nie widział, choć padły wówczas słowa, cyt.: „żebym tak nie skończył” a wcześniej K. powiedział czy ma mu obciąć palec. Jednak również podobnie świadek zeznał w śledztwie, zwłaszcza, iż nie widział co oglądają na telefonie, ale słyszał ich komentarze, które sugerowały, że oglądają oni sceny przemocy wobec ludzi, strasząc go, że i jego może to spotkać. Tym samym nie można uznać za wiarygodne twierdzeń pokrzywdzonego, iż „M. w czasie całej tej sytuacji nie groził mi” (k. 538), bowiem nie dość, iż są one sprzeczne z

jego
dotychczasowymi
zeznaniami, to
nadto
pokrzywdzony w
toku dalszych
wyjaśnień na
rozprawie
przyznał jednak,
iż M. mu groził,
ale nie swoją
osobą, mówiąc,
że ktoś inny
a nie on zrobi
mu krzywdę
(k. 538v), zaś
po odczytaniu
mu zeznań ze
śledztwa
pokrzywdzony
już nie
zaprzeczył, aby
M. używał wobec
niego grózb
a jedynie, że
nie przypomina
sobie, żeby M.
powiedział, że
gdzieś go
wywiozą i będą
inaczej
rozmawiać, choć
przyznał, iż
wówczas w
samochodzie
czuł się
zagrożony (k.
539). Po
odczytaniu zaś
jego zeznań
z k. 150-155
pokrzywdzony
przyznał już, że
„chyba padły
słowa, że
możemy gdzieś
pojechać, ale nie
że do lasu”,
dodając, iż M.
użył słów, że

(...) go „rozjebie”
i była też
wypowiedziana
historyjka o
kopaniu dołka
(k. 539).

Powyższe więc
pokazuje, iż
pokrzywdzony,
mimo iż
złagodził
wymowę swoich
twierdzeń na
rozprawie w
stosunku do
oskarżonego M.,
to przez całe
postępowanie
konsekwentnie
pomawiał go
jednak o
stosowanie
wspólnie z S. K.
gróźb
pozbawienia
życia bądź
spowodowania
krzywdy
fizycznej, by
osiągnąć swój
cel odzyskania
pieniędzy. Ta
konsekwencja
zaś świadczy
o wiarygodności
tego
pomówienia obu
oskarżonych,
bowiem w
rzeczywistości
pokrzywdzony
nie miałby
powodów, by
w ten sposób
zeznawać na
niekorzyść obu
oskarżonych.

Wskazać przy tym należy wyraźnie, iż po części relacja pokrzywdzonego znajduje wsparcie w wyjaśnieniach oskarżonych P. M. (1), S. K. i A. P. (1). Z relacji tych wszystkich oskarżonych wynika bowiem jasno, iż takie zdarzenie z udziałem M., K. i G. w dniu (...) r. miało miejsce. Relacje te natomiast jedynie różnią się w szczegółach, zwłaszcza w zakresie stosowania gróźb wobec M. G. (1).

P. M. (1) podczas pierwotnego przesłuchania w dniu 7 lutego 2019 r. przyznał się do tego czynu w całości, wyjaśniając przy tym, iż S. K. i A. P. (1), jadąc z nim na spotkanie z M. G. (1) wiedzieli o wszystkim, czyli o „długu” G. względem niego w związku z wcześniejszą transakcją

narkotykową i
chęcią
odzyskania tych
pieniędzy od
pokrzywdzonego.
P. M. (1)
przyznał, iż
pokrzywdzony
chciał zwrócić
część
niesprzedanej
marihuany, ale
jej nie wzięli,
G. brakowało
pieniędzy na
dług, więc S.
K. zaczął go
straszyć, że
takim jak on
obcina się palec,
mówiąc, że jak
nie odda reszty
tych pieniędzy
to mu odetnie
palec żeby było
wiarygodnie (k.
35-37).
Oskarżony ten
podczas
drugiego
przesłuchania
wyjaśnił
podobnie,
zaprzeczając
jedynie, by to on
groził obcięciem
palca, ale że
czynił to S.
K., któremu
coś odbiło i
który zaczął w
telefonie
pokazywać
pokrzywdzonemu
filmiki o
odcinaniu
palców, mimo
że tego nie
uzgadniali i
mówił K., by tak

nie robił, ale K. go nie słuchał (k. 69-73). Tak samo wyjaśnił podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, przyznając wtedy, iż (...) nazywał A. Ł. (1) i S. K. (k. 115-117), zaś podczas przesłuchania przed prokuratorem w dniu (...) r., jak i przed Sądem Okręgowym na rozprawie zaprzeczył, by komukolwiek groził (k. 365-366, 529). Mając przy tym na uwadze fakt, iż oskarżony M. chciał koniecznie odzyskać od M. G. (1) pieniądze, wcześniej wspominał pokrzywdzonemu o (...) i umawiając się z G. na rozmowę w przedmiocie odzyskania długu wziął ze sobą do samochodu aż dwóch kolegów, tj. A. P. (1) i S. K., który miał robić za (...), to nie ulega

wątpliwości, w świetle właśnie konsekwentnych zeznań M. G. (1), iż oskarżony M. za wszelką cenę, w tym także poprzez używanie gróźb bezprawnych popełnienia przestępstwa chciał zmusić pokrzywdzonego do wydania pieniędzy. Tym samym słusznie Sąd I instancji dał wiarę wskazanym wyżej zeznaniom pokrzywdzonego a tym samym nie dał wiary sprzecznym z nimi wyjaśnieniami P. M. (1). Podkreślić przy tym trzeba, iż oskarżony, zaprzeczając tym groźbom miał oczywisty cel uniknięcia odpowiedzialności karnej za groźne a tym samym i surowo karane przestępstwo rozboju, bo takowe mu zarzucano.

S. K. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Jednak już podczas przesłuchania w

dniu 08.02.2019 r. przyznał, iż był wówczas w R. na prośbę P. M. (1), który jechał odebrać pieniądze, jakie miał komuś pożyczyć. S. K. potwierdził, iż z nimi pojechał również A. P. (1). Oskarżony przedstawił przebieg tego spotkania z G. praktycznie w bardzo zbliżony sposób do relacji pokrzywdzonego i P. M. (1), tyle, że z tej relacji „wyciął” niejako wszystkie okoliczności dotyczące stosowania gróźb pozbawienia życia czy spowodowania krzywdy fizycznej wobec pokrzywdzonego, o których to groźbach zeznał M. G. (1), jak i wyjaśnił P. M. (1) (k. 80-83). Wprawdzie w tych wyjaśnieniach oskarżony K. zaprzeczył, by miał świadomość rzeczywistego celu tego wyjazdu, ale jednocześnie po

wyjściu ze szpitala miał dowiedzieć się od P. M. (1), iż ten wziął go wtedy ze sobą, by jego osobą postraszyć tego małolata (M. G. (1) – przyp. SA), bowiem małolat ten wisi mu jakieś pieniądze. Oceniając więc już te wyjaśnienia z jednej strony potwierdzają one sam fakt zdarzenia, jak i celu tego wyjazdu oraz chęci P. M. (1) postraszenia jego osobą M. G. (1), co zasługuje na wiarę a jednocześnie wspiera zeznania M. G. (1), z których wynika, iż P. M. (1) również był osobą wypowiadającą w stosunku do niego groźby. Z drugiej strony wyjaśnieniom tym nie można dać wiary w zakresie dobrowolności wydania pieniędzy i zegarka przez M. G. (1), zwłaszcza wobec braku wypowiedzenia gróźb przez tego

oskarżonego, bowiem stoi to w oczywistej sprzeczności ze zgodnymi w tym zakresie zeznaniami M. G. (1) i wyjaśnieniami P. M. (1). Tak samo należy ocenić podobne w treści wyjaśnienia oskarżonego K. złożone na posiedzeniu podczas stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania (k. 122-124), jak i lakoniczne wyjaśnienia z k. 370-371 a także wyjaśnienia z rozprawy, gdzie także zaprzeczał, by używał groźby (k. 529v-530). Podkreślić przy tym należy, iż na rozprawie oskarżony K. wyjaśnił, iż po zapoznaniu się z aktami sprawy zrozumiał, iż P. M. (1) wziął go ze sobą do R., by go przedstawić M. G. (1) jako groźnego (...) i dlatego też pokrzywdzony mógł czuć się przestraszony.

Mimo więc niewiarygodności wyjaśnień w tym zakresie tego oskarżonego podnieść należy, że jednocześnie jednak wynika z nich konstatacja, iż jego osoba była potrzebna P. M. (1) do zastraszenia M. G. (1), którego celem miało być zmuszenie go do wydania pieniędzy. Ta okoliczność zaś tylko potwierdza wiarygodność jednoznacznie obciążających obu oskarżonych zeznań pokrzywdzonego.

A. P. (1), jako trzeci zabrany samochodem do R. przez P. M. (1) wyjaśnił, iż jak M. G. (1) wsiadł do samochodu i zaczął wymyślać, że nie ma pieniędzy, to S. K. groził mu, że mu palce pocięnie i pokazywał mu jakieś filmiki na telefonie jak obcinają paluchy i czego M. się wystraszył a na drugi dzień dowiedział się od G., że S. zabrał

mu zegarek.
Wprawdzie oskarżony ten zaprzeczył, by on czy P. M. (1) grozili wtedy M. G. (1) i nie posiadał wiedzy, że K. będzie mu groził a nawet mówili mu, żeby jego nie straszył, ale jednocześnie wiedział, że P. M. (1) powiedział M. G. (1) o (...), od którego miał mieć narkotyki (k. 233-236). Wyjaśnienia te również nie zasługują w całości na wiarę, bowiem są sprzeczne zwłaszcza z jednoznacznymi zeznaniami M. G. (1), który zresztą nie obciążał żadnymi negatywnymi działaniami na jego szkodę oskarżonego P.. Wyjaśnienia te są wiarygodne w części, w której jest mowa o samym zdarzeniu z (...) r., jak i jest mowa o groźbach wypowiedzianych przez S. K.. Wyjaśnienia te również są wiarygodne w tej

części, w której P. M. (1) mówił pokrzywdzonemu o (...), co zgodne jest z wyjaśnieniami M., K. i zeznaniami G.. Natomiast, z uwagi na sprzeczność z zeznaniami M. G. (1) nie można dać tym wyjaśnieniom wiary co do braku wypowiedzenia przez P. M. (1) w stosunku do G. gróźb, choć też nie można wykluczyć, iż pewne okoliczności tego zdarzenia po prostu umknęły temu oskarżonemu, skoro nawet nie zauważył, mimo iż obok niego siedział G., iż S. K. zabrał mu wtedy zegarek, jaki przecież G. posiadał na ręce. Notabene, na rozprawie oskarżony P. przyznał, że była mowa o konsoli, co tylko może dziwić, iż nie wiedział wówczas, iż również była mowa o zegarku. Oskarżony ten zresztą jest

niekonsekwentny w swoich wyjaśnieniach, bowiem w całości potwierdził swoje wyjaśnienia ze śledztwa, ale jednocześnie zaprzeczył, by S. K. straszył G. słownie, choć przyznał, że robił to, pokazując filmiki (k. 531-532). Wyjaśnienia te więc, jak poprzednie, należy ocenić w tożsamy sposób.

Analizując więc bezpośrednio te dowody, jak również konfrontując tę ocenę z oceną dokonaną przez Sąd I instancji, należy jednoznacznie stwierdzić, iż nie ma racji apelujący obrońca oskarżonego M., iż istnieją poważne wątpliwości co do faktycznej roli M. w spotkaniach z M. G. (1). Mimo bowiem faktycznej sprzeczności w zaprezentowanych wyżej relacjach

procesowych,
wskazano wyżej
w sposób pewny,
na których to
relacjach należy
dokonać ustaleń
faktycznych w
tym zakresie, co
zresztą
prawidłowo
uczynił Sąd I
instancji. Tym
samym więc
również co do
tych ustaleń
nie zachodzą
żadne przesłanki
do zastosowania
art. 5 § 2
k.p.k. Zresztą
wspomniane
przez skarżącego
wymyślenie
przez P. M.
(1) osoby (...) a tym bardziej
przedstawienie
pokrzywdzonemu
S. K. jako
tego (...) miało właśnie na
celu zastraszenie
pokrzywdzonego
w celu
wymuszenia na
nim wydania
pieniędzy. W
tych zaś
okolicznościach
nie dziwi
zachowanie
zarówno P. M.
(1), jak i S.
K. względem
pokrzywdzonego,
jakie wynika z
zeznań M. G. (1).

Powyższe więc
przekonuje, iż

i ten zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie.

Powyższe wywody pokazują również w sposób bezsprzeczny, że na uwzględnienie nie zasługują zarzuty podniesione w punktach 1 i 3 apelacji obrońcy oskarżonego S. K.. Wykazano bowiem wyżej w oparciu o konsekwentne zeznania M. G. (1), jak i korespondujące z nimi wyjaśnienia P. M. (1) i A. P. (1), iż oskarżony S. K. w sposób aktywny uczestniczył w uzyskaniu od pokrzywdzonego pieniędzy w kwocie żądanej przez P. M. (1), stosując wobec niego groźby pozbawienia życia czy uszkodzenia ciała w sposób, w jaki to wyżej zaprezentowano i w jaki to przyjął Sąd I instancji. Nie są więc prawdziwe

zarzuty
apelującej
obrońcy
oskarżonego K.,
iż w sprawie
brak jest
dostatecznych
dowodów
potwierdzających
takie ustalenie i
że oskarżony ten
nie wiedział, po
co jechał razem
z M. i P. do R..
Apelująca poza
zdawkowymi
stwierdzeniami
na temat braku
wiedzy
oskarżonego K.
w
przedmiotowym
zakresie, jak i
temat
towarzyszenia
jedynie przez K.
swoim kolegom
w spotkaniu z
pokrzywdzonym
G. (str. 3
apelacji) nie
wykazała w
żaden sposób, iż
nie było możliwe
oparcie ustaleń
faktycznych
niekorzystnych
dla oskarżonego
na szeroko wyżej
omówionych
zeznaniach
pokrzywdzonego
i wyjaśnieniach
współoskarżonych.
Skoro zaś
powyższe
dowody
pozwalały na
jednoznaczne
ustalenia w tym

zakresie, to nie może być mowy ani o błędzie w ustaleniach faktycznych, ani o naruszeniu zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k., ani tym bardziej o dopuszczeniu się przez Sąd I instancji obrazy wskazanych w tej apelacji, jak i w apelacji obrońcy oskarżonego M. przepisów prawa procesowego.

Sąd I instancji, mając na uwadze te dowody, doszedł do wniosku, iż obu oskarżonym należy przypisać popełnienie przestępstwa z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (i art. 12 § 1 k.k. w stosunku do P. M. (1) oraz i art. 64 § 1 k.k. w stosunku do S. K.).

Tymczasem należy zauważyć, iż Sąd I instancji na podstawie tych dowodów prawidłowo ustalił, że P. M. (1), nie

mogąc wcześniej
poprzez
telefoniczne
rozmowy zmusić
pokrzywdzonego
do rozliczenia
się z transakcji
narkotykowej,
zdecydował się
poprosić o
pomoc S. K., z
którym oraz A.
P. (1) pojechał
w dniu (...) r.
do R. na
spotkanie z M.
G. (1). W czasie
tego spotkania
pokrzywdzony
przekazał P. M.
(1) 500 zł a
potem jeszcze
100 zł pożyczone
od J. Z.,
choć nie mógł
już uzyskać od
innych kolegów
żadnych
pieniędzy. W
tym czasie P.
M. (1) i
S. K. straszili
pokrzywdzonego
we wspomniany
już wyżej sposób
i „pokrzywdzony
zapropomował
oskarżonym, że
może w ramach
rozliczenia
przekazać im
konsolę P. oraz
zegarek. P. M.
(1) oświadczył,
że konsola go
nie interesuje,
ponieważ taką
posiada,
natomiast
polecil

przekazanie zegarka”, przy czym po zabraniu tego zegarka, który dla siebie zatrzymał S. K., P. M. (1) nadal żądał pieniędzy w kwocie 1000 zł (str. 2 uzasadnienia).

Należy jednak zauważyć, iż to ustalenie faktyczne odnośnie momentu przekazania pieniędzy nie jest do końca dokładne.

Wynika bowiem z niego, iż oskarżony przekazał te 500 zł plus dodatkowe 100 zł zanim jeszcze padły jakiegokolwiek groźby ze strony obecnych osób w samochodzie. Po groźbach bowiem bezpośrednio został wydany przez pokrzywdzonego zegarek.

Analizując więc ten moment należy ponownie zajrzeć do konkretnych dowodów.

M. G. (1)
podczas swoich

pierwszych zeznań podał wyraźnie, iż posiadał przy sobie te 500 zł (200 zł pożyczone od matki i 300 zł pożyczone od ciotki), ale po odmowie przyjęcia przez oskarżonego M. marihuany M. powiedział, żeby szybko skombinował jakieś pieniądze, bo jak nie to go gdzieś wywiozą i inaczej będą rozmawiać. Oni kazali mu wyciągnąć wszystko, co miał w kieszeni i zabrali wtedy portfel a z niego te 500 zł oraz kazali mu zdjąć zegarek, który też mu zabrali (k. 8v). Podczas drugiego przesłuchania pokrzywdzony w tym zakresie zeznał podobnie. Najpierw chciał oddać marihuanę, której M. nie przyjął i wtedy (...) chciał od niego całość pieniędzy. Gdy im powiedział, że nie ma pieniędzy, to (...) zaczął go

straszyć
obcięciem
palców aby był
bardziej
prawdomówny i
że ma mu
dać zegarek i
to, co ma
w kieszeniach.
Wydał więc
im ten zegarek
oraz pieniądze z
portfela, ale to
było dla M. mało,
bo żądał jeszcze
pieniędzy, dalej
mu grożąc w
opisywany już
wyżej sposób (k.
150-155).

Na rozprawie
również wskazał
na podobne
okoliczności, tj.
o wydaniu z
portfela
posiadanych
pieniędzy, o
wydaniu zegarka
i na koniec o
wydaniu
uzyskanych od
Z. 100 zł.
Pokrzywdzony
przy tym
wskazał, iż już
wcześniej M.
straszył go tym
(...) i nie mógł
wydostać się z
samochodu (k.
537-539v). Co
jednak istotne,
wyżej już
wykazano, iż
pokrzywdzony
jest w pełni
wiarygodny w
trakcie składania

zeznań w śledztwie, przy czym, kierując się wskazanymi wyżej dowodami Sąd I instancji doszedł do słusznego wniosku, iż te wiarygodne dowody wskazują na to, że „zarówno P. M. (1), jak i S. K. przyjechali do R. po to, aby wymusić na pokrzywdzonym oddanie P. M. (1) pieniędzy za przekazane pokrzywdzonemu narkotyki. Środkiem prowadzącym do tego celu były groźby wyrządzenia krzywdy pokrzywdzonemu. Pokrzywdzony obawiając się o swoje zdrowie oddał wszystkie posiadane przez siebie pieniądze, wcześniej pożyczone od matki (200 zł) i ciotki (300 zł) a nadto nie oponował przeciwko zabraniu przekazanego oskarżonym zegarka” i „nie ma wątpliwości, że zabór zegarka był efektem

zastraszenia
pokrzywdzonego.
Celem obu
oskarżonych
było zmuszenie
pokrzywdzonego
zarówno do
niezwłocznego
wydania
posiadanych
pieniędzy i
zegarka, jak i do
zgromadzenia w
najbliższej
przyszłości i
oddania P. M.
(1) pozostałych
pieniędzy z
tytułu ceny za
przekazane
pokrzywdzonemu
narkotyki” (str.
24-25
uzasadnienia).

Zgadzać się
w pełni z
takim właśnie
ustaleniem co
do przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia należy
przyznać Sądowi
I instancji rację,
iż w takiej
sytuacji, ta
wierzytelność P.
M. (1) z tytułu
przeprowadzonej
transakcji
narkotykowej a
więc
przestępczej nie
korzysta z
ochrony prawnej
a tym samym
w grę nie
może wchodzić
kwalifikacja
prawna z art. 191

§ 2 k.k., czemu skarżący zresztą nie oponują. Słusznie również Sąd I instancji przyjmuje, iż „jeżeli sprawca chce zmusić do zwrotu wierzytelności fikcyjnej (tj. takiej, co do której sam sprawca ma świadomość, że nie istnieje albo jest niewymagalna) albo też chce zmusić do zwrotu wierzytelności nie korzystającej z ochrony prawnej, wówczas w zależności od realiów konkretnej sprawy oskarżony może odpowiadać z art. 280 § 1 lub § 2 k.k. (rozbój) albo z art. 282 k.k. (wymuszenie rozbójnicze) (str. 25 uzasadnienia). Sąd I instancji słusznie rozróżnia oba przestępstwa (z art. 280 § 1 k.k. i z art. 282 k.k.) wskazując na chwilę, w której następuje rozporządzenie

mieniem przez
pokrzywdzonego.
Za Sądem I
instancji należy
więc powtórzyć,
że „jeżeli
sprawca stosuje
przemoc lub
groźbę
bezprawną po
to, aby albo
samemu
natychmiast
zabrać
pokrzywdzonemu
określoną rzecz
ruchomą, albo
zmusić
pokrzywdzonego
do
natychmiastowego
wydania takiej
rzeczy, wówczas
taki czyn
wyczerpuje
znamiona
rozboju. Jeżeli
jednak sprawca
stosuje przemoc
lub groźbę
bezprawną po
to, aby zmusić
pokrzywdzonego,
aby ten w
przyszłości w
niekorzystny dla
siebie sposób
rozporządził
mieniem
własnym lub
cudzym,
wówczas taki
czyn wyczerpuje
znamiona
wymuszenia
rozbójniczego (str.
26
uzasadnienia).
Tymczasem
właśnie w tej

sprawie Sąd I
instancji,
kierując się
przede
wszystkim
wiarygodnymi
zeznaniem
pokrzywdzonego,
ustalił wyraźnie,
iż w
samochodzie
obaj sprawcy
zażądali od
pokrzywdzonego
bezwłocznego
wydania
pieniędzy oraz
zegarka, grożąc
mu przy tym
pozbawieniem
życia i
uszkodzenia
ciała i wskutek
właśnie tych
gróźb
pokrzywdzony
wydał im te
pieniądze i
zegarek. Nie
ulega więc
wątpliwości, iż
takie
zachowanie się
oskarżonych
stanowi typowy
przypadek
przestępstwa
rozboju z art.
280 § 1
k.k. Oskarżeni
podczas tego
zdarzenia nie
ograniczyli się
do zabrania
oskarżonemu
tego mienia,
bowiem dalej
stosując te
groźby żądali od
niego wydania,

tyle że nie od razu, ale w pewnej przyszłości jeszcze dodatkowo 1000 zł. Bez wątpienia więc już ta część działania oskarżonych wyczerpywała znamiona przestępstwa wymuszenia rozbójniczego, do którego jednak nie doszło wskutek postawy pokrzywdzonego i zawiadomienia policji o przestępstwie przez matkę pokrzywdzonego. To zaś oznacza zakończenie tego działania oskarżonych w stadium usiłowania. Sąd I instancji przyjął jednak do działania obu oskarżonych w zakresie zaboru pieniędzy i zegarka bezpośrednio po użyciu grózb kwalifikacji prawnej z art. 282 k.k., dochodząc do wniosku, iż P. M. (1) już wcześniej w rozmowie telefonicznej straszył pokrzywdzonego

(...) i zdarzenie z (...) r. było zatem jedynie kontynuacją i wzmocnieniem wcześniejszego zachowania P. M. (1), zaś do zaboru pieniędzy oraz zegarka nie doszło po przełamaniu bezpośredniego oporu pokrzywdzonego. W ocenie Sądu Okręgowego pokrzywdzony zabrał na spotkanie z P. M. (1) pieniądze, które właśnie celem częściowego rozliczenia się z oskarżonym pożyczył od ciotki i matki a na miejscu pokrzywdzony sam wydał oskarżonym zarówno pieniądze, jak i zegarek a dodatkowo zaproponował konsolę (str. 26-27 uzasadnienia).

W ocenie Sądu Apelacyjnego rację ma prokurator, zarzucając w tym zakresie poczynienie przez Sąd I

instancji
błędnych ustaleń
w zakresie
znamion
przestępstwa
przypisanego
obu
oskarżonym. To,
że P. M.
(1) wcześniej
już domagał
się od M.
G. (1) wydania
pieniędzy, nawet
odwołując się do
osoby groźnego
(...) nie oznacza,
iż w przypadku
dokonanego
zdarzenia z
23.01.2019 r.
mamy do
czynienia z
wymuszeniem
rozbójniczym.
Zauważyć
bowiem trzeba,
iż pokrzywdzony
początkowo
wcale nie chciał
wydać
oskarżonym
pieniędzy, ale
proponował im
zwrot
marihuany,
którą ze sobą
przyniósł.
Dopiero po
odmowie
przyjęcia
marihuany i w
sytuacji, gdy
mówił
sprawcom, że
nie ma pieniędzy
do oddania, po
wypowiedzeniu
przez
oskarżonych

grózb
pozbawienia
życia,
spowodowania
obrażeń ciała
przy
jednoczesnym
żądaniu
natychmiastowego
wydania tego,
co posiada przy
sobie, będąc
mocno
przestraszonym
tymi groźbami
wydał
oskarżonym
portfel, z którego
sprawcy zabrali
500 zł, wydał im
również
bezzwłocznie
pożyczone od
kolegi 100 zł
oraz wydał
posiadany przy
sobie zegarek,
który nie został
nawet przez
sprawców
wliczony w
poczet tego
zadłużenia
pokrzywdzonego.
Nie ulega przy
tym wątpliwości,
iż w przypadku
zegarka
oskarżony
bezsprzecznie
nawet nie
planował,
przychodząc na
spotkanie z
oskarżonymi,
jego wydania, co
właśnie
ewidentnie
świadczy o tym,
iż to działanie

oskarżonych
wyczerpuje
znamiona
rozboju z art.
280 § 1
k.k. Rację ma
więc w swoich
wywodach
skarżący
prokurator, iż
całość tej akcji
przestępczej obu
oskarżonych
powinna zostać
zakwalifikowana
jako jedno
przestępstwo z
art. 280 § 1 k.k.
i art. 13 § 1
k.k. w zw. z art.
282 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.
(str. 7-8 apelacji)
i w tym zakresie
Sąd odwoławczy
uwzględnił ten
zarzut
apelacyjny.

Nie można
natomiast
zgodzić się z
prokuratorem, iż
w realiach tej
sprawy nie było
możliwe
zakwalifikowanie
dwóch
zarzucanych
oskarżonemu P.
M. (1)
przestępstw w
punktach 7 i 8
aktu oskarżenia,
jako jednego
przestępstwa,
tyle że
kwalifikowanego
z art. 280 § 1 k.k.
i art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 282
k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k. Nie
ulega bowiem
wątpliwości, iż
oskarżony we
wskazanym w
opisie czynu
z punktu XI
zaskarżonego
wyroku czasie
domagał się
cały czas od
pokrzywdzonego
zwrotu
pieniędzy,
stosując przy
tym groźby
bezprawne, co
miało miejsce
zarówno przed
(...) r., w tym
dniu, jak i po tym
dniu, bowiem
oskarżony dążył
do całkowitego
rozliczenia
transakcji
narkotykowej z
pokrzywdzonym.
Oskarżony więc
działał w tym
czasie w jednym,
z góry
powziętym
zamiarem
uzyskania od
pokrzywdzonego
kwoty nie
mniejszej 1600
zł, przy czym po
uzyskaniu 600
zł dalej żądał
jeszcze, grożąc
pokrzywdzonemu
kwoty 1000 zł,
co zresztą także
miało miejsce w
dniu (...) r. Nie

miało przy tym dla oskarżonego znaczenia przez ten okres czasu, czy oskarżony wyda te pieniądze niezwłocznie po żądaniu i wyrażeniu gróźb, czy w pewnym późniejszym czasie.

Zachowanie oskarżonego M. pokazuje bowiem, iż obie metody były przez niego akceptowane, byle tylko doprowadziły do osiągnięcia pożądanego skutku w postaci całkowitego rozliczenia się z długu. W tych zaś okolicznościach przyjęcie przez Sąd I instancji do tej kwalifikacji działania oskarżonego M. w warunkach art. 12 § 1 k.k. było w pełni uzasadnione, natomiast prokurator nie wykazał, poza wyrażeniem polemicznych kwestii, iż ustalenie to jest nieuzasadnione. To zaś oznacza

niezasadność
podniesionego
zarzutu w pkt
2 tej apelacji.
Dla odmiany
natomiast
trafnie Sąd I
instancji ocenił
zachowanie się
oskarżonego S.
K., uznając, iż w
przeciwieństwie
do zamiaru P.
M. (1),
uzasadniającego
przyjęcie
przestępstwa
ciągłego, w
przypadku tego
oskarżonego
uczestniczył on
jedynie w
zdarzeniu z dnia
(...) r. i brak jest
jakichkolwiek
racjonalnych
podstaw do
przyjęcia, iż
jednocześnie już
tego dnia S. K.
planował dalsze
przestępcze
działania wobec
M. G. (1),
mające na celu
odzyskanie przez
P. M. (1) całości
tych pieniędzy.
Jak słusznie
przyjmuje Sąd
I instancji, S.
K. nie mógł
przewidywać, że
również kilka
dni później
zostanie
poproszony
przez P. M.
(1) o wywarcie
wpływu na

pokrzywdzonego, by ten nie uchylał się od zapłaty P. M. (1) za przekazany narkotyk (str. 27 uzasadnienia).

Tym samym słuszna jest konstatacja Sądu I instancji, iż prokurator zasadnie w akcie oskarżenia uznał zachowanie się oskarżonego K. w dniach (...) r., jako dwa odrębne przestępstwa.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
S. K.**

Ad. 2 i 3

Jak już wyżej wspomniano, brak jest podstaw do przyjęcia, by oba czyny przypisane oskarżonemu K. miały zostać zakwalifikowane jako jedno przestępstwo ciągle. Nie ma natomiast żadnych podstaw, by kwestionować ustalenia Sądu I instancji odnośnie przypisania oskarżonemu w

punkcie XVII
zaskarżonego
wyroku
przestępstwa z
art. 193 k.k. w zb.
z art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 282 k.k.
w zw. z art. 64 §
1 k.k.

Sąd Okręgowy,
analizując
zebrane dowody,
przyczytał w
tym zakresie
wyjaśnienia S.
K., który nie
przyznał się do
tego, by wtargnął
do mieszkania
pokrzywdzonego
oraz by groził
pokrzywdzonemu
w jakikolwiek
sposób w celu
wydania
pieniędzy (str.
33
uzasadnienia).
S. K. wyjaśnił
podczas
pierwszego
przesłuchania, iż
przyjechał do
niego P. M. (1),
prosząc go, by z
nim pojechał, bo
M. G. (1) dzwonił
do niego, iż ma
pieniądze. Gdy
podjechali wraz
z J. Z. do miejsca
zamieszkania G.,
to P. M. (1) nie
chciał się udać
do G., twierdząc,
iż jest pokłócony
z jego ojcem
i w związku z
tym on wraz ze

Z. udał się do tego mieszkania, przy czym to Z. zadzwonił do drzwi mieszkania. Jak pokrzywdzony otworzył drzwi, to on zapytał go o kasę, zaś G. powiedział, że musi zadzwonić do matki, która jest u sąsiadki i ma pieniądze. Gdy dzwonił, to zauważył, iż z drugiego telefonu pisał w ukryciu sms, więc wtedy „zcaił”, że coś jest nie tak i wyszedł z tego mieszkania, nie uciekając. Oskarżony w wyjaśnieniach tych zapewniał, że jak G. otworzył drzwi to wpuścił go i Z. do mieszkania i na pewno nie wszedł tam wbrew jego woli i niczym mu nie groził. Oskarżony również wyjaśnił, jak uciekał z tego budynku przez strych i jak trafił do szpitala (k. 80-83). W podobny sposób wyjaśnił podczas posiedzenia w przedmiocie

zastosowania
tymczasowego
aresztowania,
dodając, iż jak
G. z drugiego
telefonu wysyłał
sms-a, to zaczął
się orientować,
że coś jest nie w
porządku i wtedy
też wyszedł z
mieszkania oraz
że czuje się
wykorzystany
przez M., bo to
miała być tylko
przejażdżka (k.
122-124).
Podobnie także
oskarżony
wyjaśnił na
rozprawie,
zaprzeczając, by
stosował w
czasie tej
rozmowy groźby
wobec
pokrzywdzonego
(k. 529v-530).

Tymczasem, jak
słusznie
zauważył Sąd I
instancji,
wyjaśnienia te
trącą
naiwnością,
jeżeli uwzględni
się sposób
zachowania się
oskarżonego
podczas
zdarzenia w dniu
(...) r. i jeżeli
skonfrontuje się
je z zeznaniami
M. G. (1).
Pokrzywdzony
bowiem już
bezpośrednio po

zdarzeniu zeznał, iż starał się unikać od zdarzenia z dnia 23.01.2019 r. M. i (...) (czyli S. K. – przyp. SA), nie wychodząc nawet z domu. Jednak w dniu (...) r. był umówiony u siebie w domu z J. Z.. Będąc sam, jak zadzwonił dzwonek, to otworzył drzwi i wtedy zza takiego murku na klatce wyszedł (...) z butelką po piwie w ręku, popchnął Z. i wszedł do mieszkania. Z. też wszedł do mieszkania i pilnował jego psa, żeby nie obskakiwał (...), zaś (...) wszedł za nim do salonu i krzyczał na niego, że zaraz go „rozjebie”, że to mieszkanie też zaraz „rozjebie”, że chce na teraz pieniądze. Pokrzywdzony zeznał, iż zastanawiając się, co ma zrobić, postanowił zadzwonić do matki, mówiąc (...), że matka na pewno pożyczycy

pieniądze.
Rozmawiając z nią jednocześnie z drugiego telefonu wysłał do niej wiadomość „ratunku, są w domu”, po czym wyszli z mieszkania, pojawili się rodzice i (...) uciekł (k. 8-9).
W tozsamy sposób pokrzywdzony zeznał podczas drugiego przesłuchania w śledztwie.
Zeznał wówczas, iż kiedy zadzwonił dzwonek do drzwi to przez judasza zobaczył Z. i nikogo więcej nie było. O. wtedy drzwi i zobaczył (...), który wyszedł zza ściany i przepchnął Z. i wszedł do mieszkania z butelką w ręku. Kiedy (...) kierował się do salonu, to Z. zamknął drzwi i pilnował w korytarzu psy. (...) powiedział, że jeżeli zaraz nie dostanie pieniędzy to mu zaraz „rozjebie” butelkę na głowie. Chodził

nerwowy po
salonie i mówił,
że jak nie
dostanie
pieniędzy to
zaraz coś w
mieszkanu
rozjebie, że ma
5 minut (k.
153-154).
Wreszcie na
rozprawie na
temat przebiegu
tego zdarzenia
zeznał podobnie.
Pokrzywdzony
wskazał przy
tym, że nie
powiedział K.,
żeby opuścił
mieszkanie,
„tylko że on
sam wszedł”.
Pokrzywdzony
przyznał też,
iż oskarżony,
trzymając w
ręce butelkę,
powiedział, że
jak się nie
pospieszy, to
„rozpiardoli” mu
mieszkanie,
zaprzeczając
jednak, aby
groził mu, że
coś mu zrobi (k.
538).
Pokrzywdzony
również nie
podtrzymał
swojego
stwierdzenia ze
śledztwa, że
K. mówił, że
go „rozjebie”,
powtarzając
tylko, że
„rozjebie”

mieszkanie (k. 539 i 539v).

Nie ulega wątpliwości, iż konsekwentne zeznania pokrzywdzonego ze śledztwa zasługują na wiarę, w tym w zakresie wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb rozbicia butelki na jego głowie, jak i natychmiastowego zniszczenia mieszkania. W tym ostatnim fragmencie pokrzywdzony jest także konsekwentny na rozprawie, zaprzeczając jedynie wypowiedzianemu przez oskarżonego groźbie spowodowania u niego krzywdy fizycznej. Pokrzywdzony jednak nie potrafił wyjaśnić tejże sprzeczności, natomiast samo zachowanie się pokrzywdzonego, który wzywał rodziców na pomoc, świadczy wyraźnie o tym, iż pokrzywdzony wręcz panicznie

bał się S. K.
Ta okoliczność
w powiązaniu ze
wcześniejszym
grożeniem mu
pozbawieniem
życia przez S.
K., jak i wyraźne
oddzielenie
przez
pokrzywdzonego
w zeznaniach
ze śledztwa obu
gróźb
ewidentnie
prowadzi do
wniosku, iż te
właśnie zeznania
ze śledztwa
zasługują w
pełni na wiarę.
Notabene,
zeznania te są
znów zgodne
z twierdzeniami
P. M. (1),
który wyraźnie
stwierdził, iż
jadąc wtedy do
miejsca
zamieszkania M.
G. (1) sam
poprosił m.in.
K., aby
zastraszyć M.,
aby oddał mu
pieniądze, gdyż
chciał je
odzyskać w
obawie przed
ewentualną
reakcją Ł. (k.
69-73). Takiej
również oceny
dokonał Sąd I
instancji, więc
tym bardziej
ocenę tę należy
zaakceptować.
Rację ma przy

tym Sąd I instancji, iż nie sposób jest zaakceptować wyjaśnień oskarżonego, bowiem nie tylko są one sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego, ale i sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Sąd I instancji dokładnie tę myśl rozwinął na str. 33-34 uzasadnienia, więc by się nie powtarzać, Sąd odwoławczy do tych wywodów się odwołuje. Zasadnie przy tym Sąd Okręgowy przyjął, iż zeznania na temat przebiegu tego zdarzenia, zrelacjonowane przez J. Z. na k. 277-278 i 536-537 nie mogą stanowić podstawy dokonania ustaleń co do samej istoty zdarzenia, gdyż zeznania te charakteryzują się dużą niekonsekwencją a do tego nawet nie znajdują oparcia ani w wyjaśnieniach S. K., ani

zeznaniach M. G. (1) (str. 33 uzasadnienia).

Zeznania te jedynie potwierdzają fakt wejścia S. K. do mieszkania G. i żądania przez niego wydania pieniędzy.

Analizując przy tym zeznania pokrzywdzonego nie ulega wątpliwości fakt wdarcia się oskarżonego do tego mieszkania a tym samym postąpienie w ten sposób bez woli pokrzywdzonego. Świadczy o tym bowiem fakt, iż przed otwarciem przez M. G. (1) drzwi do mieszkania oskarżony ukrywał się za murkiem, by nie być widocznym, zaś po otwarciu drzwi nagle wszedł na siłę do mieszkania, przepychając przy tym J. Z. i od razu żądając wydania pieniędzy. W tej sytuacji oczywistym jest, iż sam oskarżony wiedział, iż w mieszkaniu tym znajduje się bez

zgody
pokrzywdzonego,
którego zresztą
o tę zgodę
nie pytał. Jego
agresywne
zachowanie zaś,
w tym
wysuwanie
gróźb, nie mogło
być
akceptowane z
przyczyn
oczywistych
przez
pokrzywdzonego,
który zresztą dał
temu wyraz w
treści sms-a do
matki. Przy czym
sam oskarżony
zorientował się
wtedy, że coś
jest nie tak
i wolał opuścić
mieszkanie.

Uzupełnieniem
zeznań
pokrzywdzonego
są zeznania
jego rodziców,
którym
pokrzywdzony
zrelacjonował
przebieg
zdarzenia a
którzy również
uczestniczyli w
końcowej części
zdarzenia, kiedy
to pojawili się u
drzwi
kamienicy, w
której znajduje
się ich
mieszkanie
(zeznania M. G.
(2) z k. 3-5,
533-534 i K. G. z

k. 12-13, 281-283 i 532-533).

W powyższych okolicznościach nie ma więc racji skarżąca, iż w sprawie tej występują wątpliwości co do winy oskarżonego. To, że pokrzywdzony nie wyprosił oskarżonego i że oskarżony „swobodnie” wszedł do mieszkania pokrzywdzonego bądź że pokrzywdzony nie sprzeciwiał się temu wejściu nie oznacza, iż oskarżony nie popełnił przestępstwa określonego w art. 193 k.k. Oczywistym jest bowiem, iż oskarżony nie był proszonym gościem, zaś wszedł do mieszkania, wykorzystując do tego podstęp poprzez ukrycie się w czasie, gdy do drzwi dzwonił J. Z., po czym po otwarciu drzwi nagle z zaskoczenia wszedł do tego mieszkania, przepychając

przy tym Z.
i od razu
przystępując do
żądania wydania
pieniędzy. W
takich zaś
okolicznościach
nie dziwi fakt,
iż pokrzywdzony
nie wyprosił
oskarżonego,
skoro się jego
obawiał i starał
się w inny
sposób uwolnić
od niego
dzwoniąc do
matki i pisząc do
niej sms-a.

Powyższe więc
oznacza, iż
postawiony w
tej apelacji w
punkcie 2 zarzut
ma charakter
typowo
polemiczny z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu I instancji,
bowiem oparty
jest na
dowodach i
okolicznościach,
które nie zostały
uznane za
wiarygodne i
udowodnione.

Tym samym
również zarzut
z punktu 3
uznać należy
za chybiony,
bowiem Sąd I
instancji nie
dopuscił się
przy ocenie
tego zdarzenia
żadnych

uchybień
wskazanych
przez apelującą
przepisów prawa
procesowego.

Nie ulega zaś
wątpliwości, w
świetle tych
prawidłowych
ustaleń, iż Sąd I
instancji
prawidłowo do
tego czynu
oskarżonego
przyjął
kwalifikację
prawną
przestępstwa z
art. 193 k.k. w zb.
z art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 282 k.k.
w zw. z art. 64 § 1
k.k., co należy
wyjaśnić na str.
34 uzasadnienia.
Na marginesie
zaś jedynie
należy
zaznaczyć, iż
samo grożenie
wyrządzeniem
gwałtownego
zamachu na
mienie a tu
przecież taka
sytuacja także
miała miejsce,
także
wyczerpuje
znamie
przestępstwa z
art. 282 k.k.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO**

A. Ł. (2)

Ad. 1 i 2

**APELACJA
PROKURATORA**

Ad. 3 i 1

Również w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. podnoszone są zarzuty pod postacią obrazy prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie obu czynów (poza posiadaniem amfetaminy), przy czym apelująca kwestionuje ocenę przeprowadzonych na rozprawie dowodów, zarzucając jej dowolność i sprzeczność z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Zarzuty te więc sprowadzają się w rzeczywistości do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych o charakterze „dowolności”.

Odnośnie przestępstwa przypisanego oskarżonemu Ł. w punkcie XX zaskarżonego wyroku Sąd I

instancji oparł
poczynione
ustalenia
faktyczne
praktycznie na
wyjaśnieniach
oskarżonego P.
M. (1), trafnie
zauważając, iż
jego wyjaśnienia
są jedynym
bezpośrednim
dowodem,
wskazującym na
to, że narkotyki,
jakie posiadał w
domu i jakimi
dysponował
podczas
transakcji
narkotykowych z
innymi osobami,
w tym M.
G. (1), uzyskał
od A. Ł. (1),
wyjaśniając przy
tym logicznie,
dlaczego tymże
pomówieniom P.
M. (1) należy
dać wiarę i
dlaczego nie
można dać wiary
przeciwnym im
wyjaśnieniom A.
Ł. (1), jak
również
zeznaniom K. S.,
który twierdził,
iż M. podczas
pobytu w AŚ
w S. miał
mu powiedzieć,
że pożyczał od
Ł. pieniądze
na narkotyki,
które kupował
u kogoś innego
a powiedział, że
kupował je od A.

Ł. (1) (str. 10-14 uzasadnienia).

Zawarta w tym fragmencie ocena tych dowodów, łącznie z oceną zeznań K. M. jest pełna, logiczna i nie zawiera w sobie żadnych sprzeczności a tym samym została dokonana zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. Wyżej już omówiono sam dowód z pomówienia innej osoby, który w realiach konkretnej sprawy może być w pełni wystarczający do wydania wyroku skazującego osoby pomawianej.

Tak też jest i w niniejszym przypadku. P. M. (1) bowiem już od pierwszego przesłuchania, gdy postawiono mu zarzut dopuszczenia się rozboju – wymuszenia rozbójniczego w dniu (...) r. wprost wskazał na swój udział w handlu marihuaną od

początku 2019 r., którą nabywał u A. Ł. (1) a także o nabyciu od niego jeden raz amfetaminy w ilości 10 gram, którą udzielił po połowie S. K. i A. P. (1). Oskarżony M. wyjaśnił, co się działo z tą marihuaną nabytą od Ł., wskazując na swoje transakcje zarówno z A. Ł. (1) i M. G. (1) oraz ich wzajemne rozliczenia, w tym także próby wyegzekwowania od M. G. (1) pieniędzy za sprzedane narkotyki, jakie był również winien A. Ł. (1) (k. 35-37). W podobny sposób wskazał na udział w handlu narkotykami A. Ł. (1) w kolejnym przesłuchaniu, również i wskazując na swój udział w tym procederze, w tym na kontakty handlowe w zakresie sprzedaży marihuany z M. G. (1), jak i udzielaniem przez siebie

amfetaminy S.
K. i A. P.
(2) a także
udzielaniem
marihuany
swoim
znajomym, w
tym
mężczyznom o
pseudonimach
(...) z G., (...) z
U. i (...) z R. (k. 69-73).
Oskarżony M.
konsekwentnie
na temat
własnego
udziału, jak i
udziału A. Ł. (1)
w transakcjach
narkotykowych
zeznał także
podczas
posiedzenia w
przedmiocie
zastosowania
tymczasowego
aresztowania (k.
115-116), co
także
potwierdził
podczas
przesłuchania
przed
prokuratorem w
dniu (...) r. (k.
365-366) oraz
na rozprawie (k.
529),
zaprzeczając
przy tym
wyraźnie, iż na
terenie Aresztu
Śledczego
rozmawiał na
temat
narkotyków i na
temat Ł. z K. S.
(k. 629).

Ta
konsekwencja
wyjaśnień, brak
jakiegokolwiek
powodu
celowego
obciążania
oskarżonego Ł.
nieprawdziwymi
faktami dowodzi
jednoznacznie
prawdomówności
w tym względzie
P. M. (1)
i brak jest
jakichkolwiek
racjonalnych
powodów, by
odrzuć
możliwość
oparcia na tych
wyjaśnieniach
ustaleń
faktycznych.
Zauważyć przy
tym należy, iż
wyjaśnienia P.
M. (1) wspierają
zeznania K.
M., która знаła
także A. Ł.
(1), jako kolegę
swojego męża.
Wprawdzie w
śledztwie K. M.
zaprzeczyła, by
wiedziała, iż
mąż handluje
narkotykami,
choć przyznała,
iż w czasie
przeszukania
domu Policja
ujawniła
marihuanę i
zatrzymała jej
męża, co skłoniło
ją do
poinformowania

o tym fakcie Ł. i uzyskania od niego porady, co ma dalej robić a wcześniej zwróciła się do niego o pomoc w odzyskaniu pieniędzy od M. G. (1) (k. 30-31). Na rozprawie w dniu (...) r. świadek jednak już wprost przyznała, iż posiadała wiedzę, iż te narkotyki miał od A. Ł. (1) i przy ich pakowaniu pomagał mu A. P. (1) (k. 534v), który to fakt potwierdził oskarżony P. (k. 233-236, 531-532). K. M. w zeznaniach tych przyznała również, iż jej mąż jest dłużny Ł. za tę marihuanę około 1000 zł, których nie mógł wyegzekwować od M. G. (1) i w związku z tym poprosiła Ł., by pomógł mężowi odzyskać te pieniądze od G. a dokładniej, by odpowiedział, jak mają te pieniądze odzyskać, przystając na to, że on

sam je odzyska.
Jednocześnie
świadek
zaprzeczyła, by
mąż pożyczał od
Ł. jakiegokolwiek
pieniądze (k.
534v-535). Te
twierdzenia
świadek
potwierdziła na
rozprawie w
dniu (...) r.
(k. 721). Trzeba
wyraźnie
podkreślić, iż
tym zeznaniom
słusznie Sąd
I instancji dał
wiarę, bowiem
nie dość, że
są one zbieżne
z wyjaśnieniami
jej męża, to
nadto one
obciążają nie
tylko A. Ł. (1),
ale i właśnie jej
męża. W tych
okolicznościach
nie może więc
dziwić fakt,
iż pierwotnie
K. M. była
zachowawcza w
swoich
twierdzeniach
na temat
pochodzenia
marihuany, jaką
znaleziono u
nich w domu,
jak i na
temat transakcji
narkotykowych
prowadzonych
przez męża,
skoro mąż jej
został
zatrzymany w

areszcie, zaś
zeznawać
miałaby
wówczas na
niekorzyść osoby
najbliższej.

Ówczesna
niechęć
przyznania
prawdziwych
okoliczności
dotyczących
zarówno męża,
jak i Ł.
nie może więc
w tych
okolicznościach
dziwić.

Natomiast na
rozprawie K.
M. nie miała
żadnego
powodu, by
fałszywie
obciążać swoimi
zeznaniem
nie tylko męża, ale
i A. Ł. (1), z
którym przecież
i jej mąż, i
ona sama byli
w koleżeńskich
stosunkach.

Powyższe więc w
pełni przekonuje
o poprawności
rozumowania
Sądu I instancji
w zakresie dania
wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego M.
i zeznaniom jego
żony.

A. Ł. (1), znając
już zarzuty
związane ze
sprzedażą

narkotyków P. M. (1), podczas pierwszego przesłuchania przyznał jedynie, iż znaleziona u niego amfetamina stanowi jego własność, ale zaprzeczył, by kiedykolwiek przekazywał M. marihuanę i amfetaminę na sprzedaż i że nigdy M. nie rozliczał się z nim ze sprzedaży narkotyków. Oskarżony natomiast przyznał, że żona M. poprosiła go, żeby pomógł odzyskać pieniądze od kogoś, bo jej mąż nie potrafi zwrócić się o swoje pieniądze (k. 94-97). Tak samo zeznał podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, wskazując wręcz na szok, jaki przeżył w związku z tym, co M. wyjaśnił na temat dostarczania przez niego narkotyków (k. 109-110). Dopiero kilka

miesiący
później, bo
podczas
przesłuchania
przed
prokuratorem w
dniu (...)r.
oskarżony podał
wersję dotyczącą
pożyczenia M.
na początku
2019 r. 3500
zł (k. 374-376).
Na rozprawie
oskarżony
również
kontynuował
swoje
wyjaśnienia na
temat
pożyczenia M.
3500 zł,
zaprzeczając, by
sprzedawał mu
narkotyki,
jednak nie
potrafił
powiedzieć
dlaczego M. go
pomawia (k.
530-531), co
także
podtrzymał na
rozprawie w
dniu (...) r.,
przecząc tym
samym wersji
prezentowanej
przez P. M.
(1) (k. 722).
Sąd I instancji,
oceniając te
wyjaśnienia,
zwrócił uwagę
na ich
niekonsekwentność,
na pojawienie
się wersji o
pożyczeniu
pieniędzy

dopiero podczas kolejnych przesłuchań, na pełną ich absurdalność w zakresie przyczyn podjęcia się wyegzekwowania długu od G. na prośbę K. M. a także na ich sprzeczność z omówionymi wyżej wyjaśnieniami P. M. (1) i zeznaniami K. M. i z tych powodów zasadnie odmówił im wiarygodności (str. 11-12 uzasadnienia). Bez wątpienia wyjaśnienia A. Ł. (1) nie zostały wsparte zeznaniami K. S., bowiem zeznania te nie mogą zostać uznane za wiarygodne. Należy zauważyć, iż świadek ten pojawił się w procesie na wniosek oskarżonego, który podnosił, iż doszły do niego informacje, że oskarżony M. w rozmowie ze S. przyznał się, że kłamał na

przesłuchaniu w
Policji i
Prokuraturze, że
zakupił od niego
narkotyki (k.
555a).

Zapoznając się
jednak z jego
zeznaniem z
rozprawy z dnia
15.10.2019 r.
można odnieść
wrażenie, iż
jego wypowiedź
została wręcz
ułożona pod
wyjaśnienia
oskarżonego Ł..
Świadek bowiem
zeznał, iż w
trakcie pobytu w
areszcie
rozmawiał z
M. m.in. o
przyczynach
znajdowania się
w tym miejscu
i M. mu
powiedział, że
siedzi za
narkotyki i że
pożyczał od Ł.
pieniądze na
te narkotyki.
Mówił, że od
kogoś innego
kupował a
powiedział, że
kupował od A.
i że nie będzie
zmieniał zeznań,
bo chce wyjść
na wolność, choć
gdyby wiedział,
że A. zamkna,
to by tak nie
powiedział, tylko
przyznał, że
pożyczał
pieniądze a była

to kwota 3000
zł (k. 629-629v).

Podkreślić

należy, iż
zeznania te
brzmia
niewiarygodnie.

Trudno bowiem
sobie wyobrazić,
iż P. M.

(1) przyznaje
się znajomemu,
który również
był znajomym
Ł., że celowo
i nieprawdziwie
pomówił Ł. o
handel

narkotykami. W
takiej bowiem
sytuacji P. M.

(1) zdawałby
sobie sprawę
z konsekwencji
takiego

zwierzenia się,
o ile doszłoby
to do uszu Ł.,
którego zresztą,
jak sam

przyznawał w
wyjaśnieniach,
się obawiał. Sam

S. przyznał, iż
miał potem z
Ł. kontakt z
areszcie i z
nim rozmawiał.

Pojawienie się w
jego zeznaniach
powyższych
okoliczności

oraz samego
faktu pożyczania
przez M. od

Ł. kwoty 3000
zł ewidentnie
świadczy o tym,
iż wersja ta
została

uzgodniona między świadkiem i Ł. Podkreślić przy tym trzeba, iż również w toku rozprawy a nie tylko na etapie śledztwa, P. M. (1) podtrzymał swoje pomówienia A. Ł. (1) i jednoznacznie zaprzeczył, by rozmawiał ze S. na ten temat, przyznając przy tym, iż miał z nim sporadyczny kontakt. Sąd I instancji przy tym celnie zauważył, iż P. M. (1) nie miałby jakiegokolwiek sensownego powodu, by mówić osobie współosadzonej o ewentualnym fałszywym pomówieniu A. Ł. (1) (str. 12-13 uzasadnienia).

Powyższe więc przekonuje o prawidłowości dokonanych w tym zakresie ustaleń przez Sąd Okręgowy na podstawie wspomnianych wyżej dowodów. Apelująca tej oceny nie stara

się nawet
podważyć a
jedynie odwołuje
się do
sprzecznych z
wersją P. M.
(1) wyjaśnień A.
Ł. (1) i zeznań
K. S. a także
sprzecznych w
sobie zeznań K.
M., prezentując
własną ocenę
tych dowodów.
Jednak
zaprezentowanie
odmiennej
oceny dowodów
przez
apelującego nie
stanowi
wykazania błędu
w ustaleniach
faktycznych
przez pryzmat
postawionego
zarzutu na
podstawie art.
438 pkt 3
k.p.k. Apelująca
bowiem, mimo
odmiennych
twierdzeń, nie
wykazała, jak
wymaga ten
przepis, by
dokonana przez
Sąd I instancji
ocena dowodów
była dowolna,
tj. sprzeczna z
zasadami
wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
logicznego
rozumowania a
tym samym
niezgodna z
zasadami

określonymi w art. 7 k.p.k.

Tak samo zresztą należy odnieść się do kwestionowania przez skarżącą przypisania oskarżonemu przestępstwa w punkcie XXV zaskarżonego wyroku.

Wyżej, przy omówieniu wyjaśnień P. M. (1) i zeznań jego żony, wskazano na okoliczności, w jakich A. Ł. (1) wszedł w posiadanie numeru telefonu M. G. (1), jak i dowiedział się jaką kwotę pokrzywdzony jest dłużny M., który nie potrafił jej wyegzekwować. Skoro zaś również P. M. (1) był winien te pieniądze Ł. z tytułu nabycia od niego marihuany, to nie może budzić wątpliwości fakt, iż A. Ł. (1) był zainteresowany uzyskaniem tych pieniędzy od M. G. (1).

Z tych też powodów

wiadomym jest, z kim M. G. (1) prowadził rozmowy w dniach 2 i 3 lutego 2019 r. na temat zwrotu pieniędzy, przy czym nie ulega wątpliwości, iż ma to związek ze zdarzeniami wcześniejszymi, w których to (...), stosując groźby, chciał dokładnie te same pieniądze odzyskać dla P. M. (1). M. G. (1) już podczas pierwotnych zeznań wskazał, iż w dniu(...) r. zadzwonił do niego nieznany mu mężczyzna, twierdząc, że wykupił jego dług 1000 zł, że naliczył sobie 200 zł i że ma czas do 10 lutego. Następnego dnia zapytał go czy się rozumieli. Pokrzywdzony wskazał, iż rozłączył się i unikał z nim połączeń, ale on wtedy zaczął pisać smsy o treści, cyt.: „kurwa co ty odpierdalasz, lepiej odbierz, chyba że mamy ciebie znaleźć”.

Gdy mu jednak odpisał, że jest nieletni i nie jest w stanie tak szybko zebrać pieniędzy sprawca odpisał, co on proponuje i pokrzywdzony wskazał na datę 20 lutego, na co on wyraził zgodę, mówiąc do niego, że odezwie się przed tym dniem (k. 8-9). Podczas kolejnego przesłuchania w śledztwie pokrzywdzony potwierdził powyższe, dodając, iż w trakcie rozmowy, w której ten mężczyzna zapytał go, czy się zrozumieli, powiedział także, że bawić to się mógł z M. i cyt.: „jak będziesz mnie unikał to po prostu będziesz połamany”, zaś kolejnego dnia, gdy wysyłał do niego sms-y mężczyzna ten napisał, że, cyt.: „lepiej dla ciebie żebyś się odezwał, bo inaczej mogę cię znaleźć” (k. 153). Na rozprawie pokrzywdzony

potwierdził te kontakty z rozmówcą, który żądał od niego pieniędzy, przecząc jedynie, by ten mężczyzna mu mówił, że „będę połamany”, tylko mówił, że „się spotkamy” (k. 539). Sąd Okręgowy zasadnie dał wiarę tym zeznaniom, przy czym słusznie dał wiarę co do wypowiedzianej groźby zeznaniom świadka złożonym przed prokuratorem, bowiem świadek nie miał żadnych powodów, by w taki sposób fałszywie obciążać sprawcę, którego wówczas nie znał. Podkreślić przy tym trzeba, iż zachowanie się pokrzywdzonego na rozprawie, kiedy to przeczy wypowiedzianym groźbom, wpisuje się niejako w całość jego postawy, bowiem pokrzywdzony również przeczył, by podczas wcześniejszych

zdarzeń mieli grozić mu P. M. (1) czy S. K., mimo iż w śledztwie zeznawał odmiennie. Sąd I instancji zresztą wszechstronnie omówił zeznania M. G. (1) oraz wyjaśnienia A. Ł. (1) i zeznania K. M. i doszedł do przekonujących wniosków, iż nawet pomijając wspomniany fragment o „połamaniu” w słowach A. Ł. (1) pojawiła się groźba dorozumiana w postaci słów „lepiej odbierz, chyba że mamy cię znaleźć”, którym już pokrzywdzony na rozprawie nie przeczył. Trafnie przy tym również Sąd I instancji zwrócił uwagę na wyjaśnienia oskarżonego, z których wynika, że zwrócił się do pokrzywdzonego słowami „jak nie spłacisz długu, to możesz mieć problemy”, przy czym mówił te słowa podniesionym głosem, nie kwestionując

nawet, iż w ten sposób przestraszył pokrzywdzonego, którego chciał zmusić do wydania pieniędzy (str. 29-30 uzasadnienia).

W tych okolicznościach rację ma Sąd I instancji, iż oskarżony Ł. grożąc użyciem przemocy i uszkodzeniem ciała chciał doprowadzić pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w wysokości 1000 zł, który to cel nie został osiągnięty z uwagi na postawę pokrzywdzonego i złożenie zawiadomienia o przestępstwie.

Przyjęta więc kwalifikacja prawna tego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. zasługuje na akceptację.

Apelująca również i tej

oceny w żaden sposób nie podważa a jedynie sama ocenia zebrane dowody, twierdząc, iż w tym przypadku nie może być mowy o wypowiedaniu gróźb przez oskarżonego. Tymczasem właśnie to Sąd I instancji wnikliwie ocenił te dowody, w sposób bezsprzeczny wywodząc, iż oskarżony Ł. uciekł się do groźby wyrządzenia krzywdy fizycznej pokrzywdzonemu, choć nie tak drastycznej jak w przypadku gróźb wypowiedanych przez P. M. (1) a zwłaszcza S. K., by w ten sposób doprowadzić w przyszłości M. G. (1) do wydania żądanych pieniędzy.

Powyższe więc przekonuje, iż przedstawione przez apelującą obrońcę oskarżonego Ł. w pkt 2 zarzuty błędu w ustaleniach

faktycznych
stanowią jedynie
nieuzasadnioną
polemikę z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Okręgowego.
Podkreślić przy
tym trzeba, iż
skoro Sąd I
instancji
przeprowadził
kompleksową
ocenę dowodów
i wyciągnął na
jej podstawie
jednoznaczne
wnioski, to brak
jest podstaw
do sięgania po
normę prawną,
określoną w art.
5 § 2 k.p.k. Z tych
też powodów
należy uznać
niezasadność
zarzutów obrazy
prawa
procesowego,
podniesionych w
punkcie 1
apelacji,
bowiem, jak
wspomniano
wyżej, zarzuty te
również
sprowadzają się
do
kwestionowania
ustaleń
faktycznych i
przeprowadzenia
oceny zebranych
dowodów.
Tymczasem Sąd
I instancji nie
dopuścił się
żadnego
uchybiecia

procesowego,
wskazanego w
tych zarzutach a
apelująca
takiego
uchybiecia nie
wykazała.

Nawiązując
jeszcze do
pierwszego z
wyżej
omówionych
czynów wskazać
należy na
nietrafność
kwestionowania
przez apelującą
obrońcę
przyjęcia przez
Sąd I instancji,
iż przedmiotem
tego czynu była
„znaczna ilość”
narkotyku. Sąd I
instancji ustalił,
iż A. Ł. (1)
uczestniczył w
obrocie,
przekazując
łącznie P. M.
(1) 75 gramów
marihuany i 10
gramów
amfetaminy. Sąd
Okręgowy,
oceniając te
ilości, trafnie
wykazał, iż
powyższa ilość
marihuany
pozwalała na
odurzenie co
najmniej 75
osób, zaś
powyższa ilość
amfetaminy
pozwalała na
przygotowanie
50 porcji tego

narkotyku a więc łącznie narkotyki te pozwalały na jednorazowe odurzenie ponad 100 osób (str. 15 uzasadnienia).
Odwołując się do jednoznacznego orzecznictwa w tym względzie Sąd I instancji słusznie uznał, iż te ilości narkotyków stanowią znaczną ilość, o której mowa w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czemu sprzeciwia się skarżąca, starając się przekonać Sąd odwoławczy, iż znaczna ilość to taka, która wystarczy do odurzenia jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób, bądź nawet kilkuset bądź kilku tysięcy, bądź kilkunastu tysięcy, odwołując się przy tym do orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 01.02.2011 r. w sprawie II AKA 142/10, (...) i z dnia 30.05.2007

r. w sprawie
II AKa 85/07,
KZS 2007/6/50.
Tymczasem Sąd
Okręgowy
zauważa
powszechnie
akceptowane w
orzecznictwie
pojęcie
znacznych ilości
narkotyków i
odwołując się do
tych poglądów
dochodzi do
wniosku, iż ilości
marihuany i
amfetaminy,
jakie były
przedmiotem
tego
przestępstwa,
stanowią
właśnie te
znaczne ilości
w rozumieniu
wspomnianego
przepisu (str.
14-15
uzasadnienia),
choć również
wyraża
przekonanie, iż
pierwszy z
przytoczonych
poglądów, tj.
uznający
znaczne ilości
w przypadku
możliwości
jednorazowego
odurzenia się
co najmniej
kilkudziesięciu
osób, a zatem
co najmniej 20
przewiduje zbyt
niską granicę
pomiędzy
podstawową i

kwalifikowaną
postacią
przestępstwa
uczestniczenia w
obrocie
narkotykami
(str. 15
uzasadnienia).

Dla porządku
więc Sąd
Apelacyjny,
kierując się
właśnie
powszechnie
akceptowanym
w doktrynie
i orzecznictwie
sądowym
poglądem na
temat
rozumienia na
gruncie
aktualnie
obowiązującej
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
pojęcia
„znacznej ilości
środków
odurzających lub
substancji
psychotropowych”,
wyraża
stanowisko, iż
„znaczna ilość”
w rozumieniu
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii to
taka ilość
środków
odurzających lub
substancji
psychotropowych,
która mogłaby
jednorazowo
zaspokoić
potrzeby co

najmniej
kilkudziesięciu
osób
uzależnionych
(patrz także
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 23.09.2009
r., I KZP
10/09, OSNKW
2009/10/84).
Przyjęcie takiego
kryterium
rozumienia
wskazanego
pojęcia
"znacznej ilości"
oparte jest na
kryterium
jakościowo-
ilościowym, tzn.
wielkości dawki
środka
odurzającego lub
substancji
psychotropowej
wystarczającej
do
jednorazowego
odurzenia co
najmniej
kilkudziesięciu
osób. Takie
rozumienie
„znacznej ilości”
substancji
psychotropowej
i środka
odurzającego
znajduje
wsparcie w
doktrynie (por.
Wojciech
Kotowski,
Bolesław
Kurzępa,
Andrzej Ważny:
„Ustawa o
przeciwdziałaniu

narkomanii.
Komentarz”,
LexisNexis,
Warszawa 2013,
Wydanie 1, teza
17 do art. 53,
str. 344-346;
M. Bojarski,
W. Radecki:
„Przewodnik po
pozakodeksowym
prawie karnym”,
Wrocław 1998,
s. 240; T. L.
Chruściel, M.
Preiss-
Mysłowska:
„Ustawa o
przeciwdziałaniu
narkomanii.
Komentarz”.
Warszawa 2000,
s. 257) oraz
w jednolitej w
tym zakresie
linii orzecniczej
Sądu
Najwyższego
(por. wyrok z
dnia 1 marca
2006 r., II KK
47/05, OSNKW
2006/6/57;
postanowienia: z
dnia 1 lutego
2007 r., III
KK 257/06, Biul.
PK 2007/7/27;
z dnia 7 lutego
2007 r., III KK
245/06, LEX nr
568048; wyrok
z dnia 10
czerwca 2008 r.,
III KK 30/08,
Prok. i Pr.
2008/12/18).

Skoro zaś od
długiego czasu,

pod rządami
poprzedniej
ustawy z dnia
24 kwietnia
1997 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii (Dz.
U. z 2003 r., Nr
24, poz. 198 z
późn. zm.), jak
i pod rządami
aktualnie
obowiązującej
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
tenże pogląd
jest dominujący,
to brak jest
podstaw, by
tenże sposób
interpretacji
odrzucać w
realiach
niniejszej
sprawy.

Powyższe więc
przekonuje o
bezzasadności i
tego zarzutu
apelacyjnego.

Rację ma
natomiast
prokurator w
zarzucie pod nr
3, iż Sąd I
instancji błędnie
w opisie czynu
z pkt XX
wpisał, iż A.
Ł. (1) przekazał
narkotyki A. Ł.
(1). Sąd I
instancji
zauważył zresztą
swoją pomyłkę
(str. 44
uzasadnienia).

Tym samym Sąd Apelacyjny, kierując się zarzutem prokuratora w tym zakresie dokonał stosownej zmiany.

Nie można natomiast zgodzić się z zarzutem prokuratora z punktu 1, iż Sąd I instancji błędnie przyjął do działania oskarżonego Ł. w zakresie czynu przypisanego w punkcie XXV zaskarżonego wyroku wypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k. Zgadzać się bowiem z prezentowanym przez skarżącego rozumieniem wypadku mniejszej wagi, jak i zauważając podnoszone w apelacji okoliczności obciążające, mające znaczenie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości tego czynu (str. 9-10 apelacji prokuratora) nie można też nie zauważać przy ocenie tego

stopnia
okoliczności
znacznie
łagodzących ten
stopień. Nie
ulega bowiem
wątpliwości, iż
czyn ten miał
zdecydowanie
łagodniejszy
przebieg, niż
w przypadku
czynów, w
których brali
udział oskarżeni
P. M. (1) i
S. K.. Istotnym
jest przy tym
podniesiony
przez Sąd I
instancji fakt, iż
oskarżony nie
był szczególnie
natarczywy w
swoich
żądaniach
wydania
pieniędzy,
zwłaszcza wtedy,
gdy dowiedział
się, że ma
do czynienia z
osobą
małoletnią,
która nie pracuje
i nie posiada
własnych źródeł
dochodów.
Posiadany przez
pokrzywdzonego
wobec
oskarżonego
rodzaj długu,
który notabene
również nie
stawia
pokrzywdzonego
w pozytywnym
świecie oraz
przede

wszystkim
ugodowa
postawa samego
oskarżonego,
który pozwolił
pokrzywdzonemu
na wskazanie
przez niego
dogodnego
terminu
uregulowania
długu (str. 31
uzasadnienia)
świadczą o tym,
iż przyjęta przez
Sąd I instancji
kwalifikacja
prawna tego
czynu z
uwzględnieniem
wypadku
mniejszej wagi
zasługuje na
akceptację, co
pozwala na
uznanie jako
bezzasadnego
tego zarzutu
apelacyjnego.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
P. M. (2)**

Ad. 4

Apelujący
obrońca,
kwestionując
wymiar kar
jednostkowych,
choć za inne
czyny, ma rację,
iż nie w każdym
przypadku kara
wymierzona
oskarżonemu
jest
sprawiedliwa z

uwagi na jej wymiar. W tych kontekście należy zauważyć, iż kara wymierzona oskarżonemu za czyn przypisany w punkcie I zaskarżonego wyroku jest rażąco niewspółmiernie surowa. Zdarzenie to bowiem zakończyło się na etapie usiłowania do podżegania K. G. do popełnienia przestępstwa, polegającego na udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej amfetaminy. Dodać przy tym trzeba, iż K. G. nie był tym w ogóle zainteresowany, zaś oskarżony w swoim zachowaniu nie był natarczywy, gdyż jego próby przekonania G. do handlowania dla niego amfetaminy miały miejsce tylko w dwóch krótkich rozmowach telefonicznych. W tej zaś sytuacji wymierzenie

oskarżonemu
kary
pozbawienia
wolności w
wymiarze 1 roku
jawi się jako
niezrozumiałe,
tym bardziej, iż
oskarżony nie
był też wcześniej
nigdy karany.
Nie ulega więc
wątpliwości, iż w
tym przypadku
powinno
nastąpić
orzeczenie kary
z zastosowaniem
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary, tym
bardziej, iż
zachodzi tu
przypadek
określony w
art. 22 § 2
k.k., bowiem
nakłaniany K.
G. nie usiłował
nawet popełnić
czynu, do
którego był
nakłaniany. Z
tego też powodu
Sąd Apelacyjny,
widząc w
przypadku tego
orzeczenia
rażącą
niesprawiedliwość
zaskarżonego
wyroku w
rozumieniu art.
440 k.p.k., na
podstawie tego
przepisu i art.
438 pkt 4 k.p.k.
w zw. z art. 437
§ 2 k.p.k. zmienił
zaskarżony

wyrok w ten sposób, iż stosując przepisy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z (...) r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 22 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył oskarżonemu za ten czyn dość łagodną karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda. W przypadku wymiaru tej kary wzięto pod uwagę same okoliczności przedmiotowego czynu, zwłaszcza ilości i rodzaj narkotyku, jaki miał być rozprowadzany przez K. G. a także na korzyść oskarżonego zdecydowaną odmowę G., brak natarczywości ze strony oskarżonego i jego dotychczasową niekaralność. Bez wątpienia więc liczba stawek dziennych grzywny

odzwierciedla te okoliczności, zaś wysokość stawki dziennych odpowiada sytuacji majątkowej i rodzinnej oskarżonego oraz wysokości uzyskiwanych przez niego dochodów z pracy.

W przypadku przestępstw przypisanych oskarżonemu M. w punktach II, V i VIII Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów, iż orzeczone za te czyny kary są niewspółmiernie surowe i to w stopniu rażącym. Wprawdzie oskarżony przyznał się do tych przestępstw, ale przyznanie się do posiadania marihuany było przecież konsekwencją znalezienia w jego domu tego narkotyku. Natomiast przyznanie się do przestępstwa z punktu V było wynikiem

postawienia mu zarzutu udziału w zdarzeniu z dnia 23.01.2019 r. a tym samym wiedzy organów ścigania, powziętej od M. G. (1), iż oskarżony ma dostęp do narkotyków, którymi handluje. To przyznanie się do winy, jako główny czynnik świadczący na korzyść oskarżonego spowodował wymierzenie dość łagodnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy, tj. kary oscylującej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przewidzianego w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (zagrożenie od roku do 10 lat). Natomiast w przypadku czynu z art.62 ust. 1 tejże ustawy wymierzono oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności a więc karę również oscylującą w

dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia karą
za to
przestępstwo
(tu: zagrożenie
do lat 3
pozbawienia
wolności).

Również brak
jest podstaw
do złagodzenia
orzeczonej kary
za przestępstwo
przypisane
oskarżonemu M.
w punkcie II.
Wprawdzie
oskarżony
przyznał się do
tego
przestępstwa,
obciążając
swoimi
wyjaśnieniami
również A. Ł.
(1), to jednak
przyznanie to
wynikało z
postawionego
oskarżonemu
zarzutu, iż
oskarżony
sprzedawał
marihuanę M. G.
(1). Abstrahując
od tego Sąd
Okręgowy i za
to przestępstwo
wymierzył
oskarżonemu
bardzo łagodne
kary, tj. 1 roku
i 2 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
grzywny w
liczbie 100
stawek

dziennych w wysokości po 30 zł każda, przy czym kara pozbawienia wolności również oscylowała w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (tu zagrożenie karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8). Sąd I instancji, wymierzając te kary w sposób prawidłowy uwzględnił zarówno same okoliczności tych czynów, jak i występujące okoliczności obciążające i łagodzące (str. 38-39 uzasadnienia). Apelujący nie wykazał, iż w tych przypadkach orzeczone kary były rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu zarzutu podniesionego na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. Samo przyznanie się

oskarżonego do winy spowodowało wymierzenie oskarżonemu stosunkowo łagodnych kar, natomiast apelujący nie przytoczył żadnych przekonywujących argumentów na poparcie tezy o możliwości zastosowania do tych czynów instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nie jest więc prawdą, iż kary te w odczuciu społecznym jawią się jako rażąco niesprawiedliwe.

**APELACJA
PROKURATORA**

Ad. 5

Nawiązując do powyższych argumentów, jakie przytoczono przy omówieniu poprzedniego zarzutu uznać należy, iż co do zasady podniesione zarzuty rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu P.

M. (1) nie zasługują na uwzględnienie. Sąd I instancji bowiem poprawnie wymienił okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych a tym samym nie przekonują argumenty prokuratora, iż kary te powinny zostać zastrzone. W przypadku czynu z pkt I wykazano wręcz konieczność zastosowania przy wymiarze kary nadzwyczajnego jej złagodzenia, zaś odnośnie czynów z punktów II, V i VIII propozycje wymierzenia oskarżonemu kar jednostkowych tylko nieznacznie odbiegają od wymiarów orzeczonych przez Sąd I instancji kar, co już świadczy o tym, iż trudno w nich dopatrywać się, iż kary te są niewspółmiernie łagodne i to w

stopniu
rażącym.

Sąd Apelacyjny przyznał natomiast rację prokuratorowi, iż za przestępstwo przypisane oskarżonemu M. w pkt XI należy wymierzyć surowszą karę pozbawienia wolności, przy czym jest to wynikiem uwzględnia zarzutu prokuratora, który zakwestionował to rozstrzygnięcie w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej. Sąd Apelacyjny więc, modyfikując w punkcie 1a opis tego przestępstwa i przyjmując jego kwalifikację z art. 280 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu za to przestępstwo na podstawie art. 280 § k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 2 lat pozbawienia

wolności. Kara
ta oscyluje w
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia za
rozbój i
uwzględnia
prawidłowo
przyjęte przez
Sąd I instancji
okoliczności
obciążające i
łagodzące (str.
40
uzasadnienia).
Należy
podkreślić, iż
zdarzenie to
było wynikiem
wzajemnych
rozliczeń z
powodu
nielegalnych
interesów
narkotykowych,
prowadzonych
między
oskarżonym a M.
G. (1), oskarżony
uciekał się tylko
do gróźb
werbalnych,
przy czym w
tym przypadku
osobą
„groźniejszą” był
nie oskarżony,
ale S. K.. Poza
tym oskarżony
częściowo
przyznał się do
tego czynu oraz
do tej pory
nie był karany
a do tego
w dużej części
prezentował
prawidłową
postawę
procesową,

ujawniając w swoich wyjaśnieniach dostawcę narkotyków, jakie sprzedawał pokrzywdzonemu, co doprowadziło do skazania tego dostawcy.

W tym stanie rzeczy orzeczona kara 2 lat pozbawienia wolności będzie wystarczająca i brak jest podstaw do podwyższenia jej wymiaru.

Mając zaś na uwadze konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanego wyżej przestępstwa, jak i wymierzenie za przestępstwo z pkt I samoistnej grzywny, Sąd Apelacyjny był „zmuszony” do orzeczenia wobec oskarżonego P. M. (1) nowej kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny, co uczynił w pkt 1a wyroku.

Kierując się więc przepisami art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda. W przypadku kary łącznej grzywny Sąd odwoławczy zastosował zasadę pełnej absorpcji z uwagi na okoliczności czynu z punktu I, które doprowadziły do orzeczenia łagodnej grzywny. Nie zachodzi więc w tym przypadku, mając na uwadze łączność przedmiotową i czasową obu przestępstw, wymierzenie surowszej kary łącznej grzywny.

W przypadku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności

wymierzone za cztery przestępstwa w wymiarach 2 lat, 1 roku i 2 miesięcy, 1 roku i 2 miesięcy oraz 4 miesięcy. Karę łączną, zgodnie z art. 86 § 1 k.k. można było wymierzyć w granicach od 2 lat do 4 lat i 6 miesięcy. Mając przy tym na uwadze łączność przedmiotową i częściowo podmiotową tych przestępstw, jak i ich zbieżność czasową, nagromadzenie w stosunku do P. M. (1) szeregu okoliczności łagodzących, w tym jego postawę w toku procesu, podczas której przyznał się do większości tych przestępstw a jednocześnie w sposób zgodny z prawdą obciążył innego oskarżonego, doprowadzając do jego skazania, orzeczona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy, łącznie z w/w karą łączną grzywny oraz orzeczonymi w

punktach III, VI i IX nawiązkami i orzeczonymi w punktach IV, VII, X i XII przypadkami będzie w pełni wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary a tym samym te kary jednostkowe, jak i suma orzeczonych kar i środków w pełni odpowiada zasadom, o których mowa w art. 53 k.k.

Tym samym nie zasługuje na uwzględnienie zarzut prokuratora, iż orzeczone wobec oskarżonego M. kary należałoby jeszcze wydatniej zaostrzyć, w tym karę łączną pozbawienia wolności.

Ad. 6

Rację ma prokurator, iż kara orzeczona wobec S. K. powinna być surowsza. Okoliczność ta dotyczy jednak czynu przypisanego oskarżonemu w

punkcie XV z tych samych powodów, jak w przypadku P. M. (1) odnośnie przypisanego mu czynu w punkcie XI. Sąd Apelacyjny więc co do tego oskarżonego również zmienił opis tego czynu, dzięki czemu wyczerpuje on także znamiona rozboju, w oparciu o ten opis przyjął jego kwalifikację prawną z art. 280 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy uwzględnił przy wymiarze tej kary poprawnie przytoczone przez Sąd Okręgowy okoliczności obciążające i łagodzące. Przewaga okoliczności obciążających, w tym zwłaszcza uprzednia karalność i

odpowiedzialność
w warunkach
recydywy
podstawowej
(podczas
sporządzania
niniejszego
uzasadnienia
Sąd Apelacyjny
dostrzegł, iż
omyłkowo
pomiął w
podstawie
prawnej
skazania przepis
art. 64 §
1 k.k., mimo
odwołania się
w opisie czynu
do działania
w warunkach
recydywy
specjalnej
podstawowej),
jak również
znacznie
brutalne,
wpływające
negatywnie na
psychikę
pokrzywdzonego
zachowanie się
związane z
wyrażaniem
grób,
spowodowało
konieczność
rozdzielenia kar
wymierzonym
obu oskarżonym
i dlatego też
orzeczono wobec
oskarżonego K.
taką właśnie
karę. Nie ma
natomiast
podstaw do
orzeczenia kary
surowszej,
bowiem w treści

apelacji
prokuratora nie
zauważono
przesłanek,
które
świadczyłyby o
tym, iż kara ta
jest
niewspółmiernie
łagodna i to w
stopniu
rażącym. Na to
nie wskazuje
również
proponowany
przez
prokuratora
wymiar 3 lat
pozbawienia
wolności, który
tylko
nieznacznie
odbiega od
orzeczonej kary.

Zastrzeżeń Sąd
Apelacyjny nie
budzi kara
wymierzona
oskarżonemu K.
w punkcie XVII,
tj. kara 1 roku
i 4 miesięcy
pozbawienia
wolności. Sąd I
instancji
prawidłowo
przytoczył
okoliczności
obciążające i
łagodzące (str.
41
uzasadnienia),
wskazując
przede
wszystkim na
fakt, iż realizacja
wymuszenia
rozbójniczego
zakończyła się

na etapie usiłowania. Tym samym żądanie przez prokuratora za ten czyn kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w żadnej mierze nie świadczy o rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Sąd odwoławczy z tych samych przyczyn, jak w przypadku P. M. (1), był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego K. nowej kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Łącząc zaś kary pozbawienia wolności w wymiarach 2 lat i 6 miesięcy i 1 roku i 4 miesięcy, Sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Bez wątpienia oskarżony ten zasługuje na surowsze potraktowanie w

zakresie
orzeczenia kary
pozbawienia
wolności, niż
P. M. (1) a
to z przyczyn
praktycznie
wskazanych już
wyżej przy
wymiarze kary
za przestępstwo
rozboju.
Oskarżony ten
bowiem w obu
przypadkach
wymuszania
pieniędzy
zachowywał się
wyjątkowo
agresywnie,
powodując u
pokrzywdzonego
wyjątkowo
negatywne
odczucia
psychiczne a
nadto działał
w warunkach
recydywy
specjalnej
podstawowej z
art. 64 § 1 k.k.,
będąc zresztą
wielokrotnie
karany za
różne
przestępstwa, w
tym zwłaszcza z
użyciem
przemocy. Bez
wątpienia więc
orzeczona kara
łączna 3 lat
pozbawienia
wolności z
orzeczoną na
podstawie art.
46 § 1 k.k.
obowiązkiem
naprawienia

szkody będzie wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary i czyni zadość wszystkim wymogom, określonym w art. 53 k.k. Tym samym więc nie można zgodzić się z apelującym prokuratorem, iż oskarżony K. zasługuje w tej sprawie na znacznie surowsze kary jednostkowe a zwłaszcza surowszą karę łączną pozbawienia wolności.

Ad. 7

Wreszcie nie można zgodzić się z zarzutem wymierzenia oskarżonemu A. Ł. (1) rażąco niewspółmiernych kar. Sąd I instancji bardzo dokładnie przeanalizował wszelkie okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych, jak i kary łącznej (str. 42-43

uzasadnienia) i Sąd Apelacyjny, zgadzając się w pełni z tymi wywodami, odwołuje się do nich, czyniąc z nich integralną część niniejszego uzasadnienia.

Podkreślić należy, iż oskarżonemu Ł. nie wymierzono tylko kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, ale za czyn z punktu XX wymierzono mu także karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 30 zł, zaś w punktach XXI i XXIV orzeczono wobec niego nawiązki a w punkcie XXIII orzeczono przepadek a tym samym dopiero suma tych kar i środków wskazuje na dolegliwość, jaką doznał oskarżony związana z niniejszym skazaniem za popełnione przez niego przestępstwa. Dolegliwość ta zaś jest

wystarczająca,
jeżeli weźmie
się pod uwagę
okoliczności
popelnionych
przez niego
czynów, które
przecież nie są
tak drastyczne,
jak w przypadku
czynów
popelnionych
przez
pozostałych
oskarżonych.

Tym samym
kary te oraz
środki łącznie
czynią zadość
wymogom
określonym w
art. 53 k.k., będą
one
wystarczające do
osiągnięcia
celów kary a
tym samym nie
można zgodzić
się z apelującym
prokuratorem, iż
również ten
oskarżony
zasługuje na
znacznie
surowsze
potraktowanie
zarówno w
zakresie kar
jednostkowych,
jak i łącznej.
Dodać przy tym
trzeba, iż kary
te uwzględniają
również
działanie
oskarżonego w
warunkach
recydywy
określonej w art.
64 § 1 k.k., jak

i jego uprzednią karalność.		
Wniosek		
<p>APELACJA PROKURATORA</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>a. uznanie, że w zakresie czynu opisanego w pkt XI P. M. (1) dopuścił się dwóch odrębnych czynów, tj. z art. 280 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. co do zdarzenia z dnia 23 stycznia 2019 r. i odrębnie z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. co do czynu popełnionego w okresie od stycznia do lutego 2019 r.,</p> <p>b. wyeliminowanie kwalifikacji z art. 283 k.k. co do czynu zarzucanego A. Ł. (1) a opisanemu w pkt XXV,</p> <p>c. uznanie w zakresie czynu zarzucanego S.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

K. a opisanemu w pkt XV, że swoim zachowaniem zrealizował znamiona występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
d. wymierzenie P. M. (1) kar pozbawienia wolności:	# częściowo zasadny # niezasadny
- za czyn opisany w pkt I w wymiarze 1 roku,	# zasadny # częściowo zasadny
- za czyn opisany w pkt II w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy,	# niezasadny
- za czyn opisany w pkt V w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy,	
- za czyn opisany w pkt VIII w wymiarze 8 miesięcy,	
- za dwa czyny opisane w pkt XI, przy przyjęciu w/w kwalifikacji prawnych, w wymiarach 2 lat oraz 1 roku	
- i kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy,	

e. wymierzenie
S. K. kar
pozbawienia
wolności:

- za czyn opisany
w pkt XV
przy przyjęciu
wskazanej wyżej
kwalifikacji
prawnej w
wymiarze 3 lat,

- za czyn opisany
w pkt XVII w
wymiarze 1 roku
i 6 miesięcy

- i kary łącznej w
wymiarze 4 lat i
2 miesięcy,

f. wymierzenie
A. Ł. (1)
kar pozbawienia
wolności:

- za czyn opisany
w pkt XX w
wymiarze 3 lat,

- za czyn opisany
w pkt XXII
w wymiarze 8
miesięcy,

- za czyn opisany
w pkt XXV
przy przyjęciu
wskazanej wyżej
kwalifikacji
prawnej w
wymiarze 1 roku
i 4 miesięcy,

- i kary łącznej w
wymiarze 4 lat i
6 miesięcy.

**APELACJA
OBROŃCY**

OSKARŻONEGO

P. M. (2)

1. Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. od zarzutów opisanych w punkcie 1, 7 i 8 aktu oskarżenia.

2. Zmiana zaskarżonego wyroku w punktach II, V i VIII poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych określonych w punktach II, V i VIII w dolnych granicach ustawowego zagrożenia bądź z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i orzeczenie warunkowego zawieszenia jej wykonania.

3. o uchylenie zaskarżonego wyroku co do zarzutów 1, 7 i 8 aktu oskarżenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego

rozpoznania w
tym zakresie.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
S. K.**

Zmiana
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
stawianych mu
zarzutów.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
A. Ł. (2)**

1. Zmiana
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanych mu
czynów.

2. Uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji.

3. Zmiana
zaskarżonego
wyroku przez
znaczne
złagodzenie
wymierzonych
oskarżonemu
kar, zwłaszcza
kary
pozbawienia
wolności a nadto
zmniejszenie

<p>wysokości orzeczonej nawiązki.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>APELACJA PROKURATORA</p> <p>Sąd odwoławczy, podczas omawiania poszczególnych zarzutów, wskazał wyraźnie, dlaczego należało dokonać zmiany zaskarżonego wyroku a tym samym i dlaczego uwzględnił złożony przez prokuratora wniosek bądź dlaczego uznał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu a tym samym i uwzględnienia złożonego wniosku. W związku z tym, by się nie powtarzać, Sąd odwoławczy odsyła do wywodów zawartych przy</p>		

omówieniu tej
apelacji.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
P. M. (2)**

Ad. 1 Sąd
Apelacyjny,
omawiając
zarzuty
postawione w
tej apelacji,
wykazał, iż brak
jest podstaw do
uznania braku
winy
oskarżonego od
zarzutów
opisanych w
punktach 1, 7 i 8
aktu oskarżenia
(dot. czynów
przypisanych w
punktach I i
XI) a tym
samym brak
jest podstaw do
uwzględnienia
wniosku o
zmianę
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonego od
popelnienia tych
czynów.

Ad. 2 Również,
omawiając
zarzuty
dotyczące
poszczególnych
czynów Sąd
Apelacyjny
wykazał
niezasadność
wniosków o
złagodzenie kar

orzeczonych za
czyny
przypisane
oskarżonemu w
punktach II, V i
VIII.

Ad. 3 O
uchyleniu
zaskarżonego
wyroku we
wskazanej przez
skarżącego
części i
przekazaniu w
tym zakresie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji nie
może być mowy,
bowiem nie
zachodzą żadne
okoliczności, o
których mowa w
art. 437 § 2 k.p.k.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
S. K.**

Sąd Apelacyjny
nie uwzględnił
zarzutów
apelacyjnych
postawionych w
tej apelacji, nie
uznał więc, iż
materiał
dowodowy nie
pozwalał na
skazanie
oskarżonego K.
od popełnienia
zarzucanych mu
czynów. Tym
samym brak
jest podstaw do

zmiany
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonego od
któregokolwiek z
zarzucanych mu
czynów.

**APELACJA
OBROŃCY
OSKARŻONEGO
A. Ł. (2)**

Ad. 1 Sąd
Apelacyjny nie
uwzględnił
zarzutów
apelacyjnych
postawionych w
tej apelacji, nie
uznał więc, iż
materiał
dowodowy nie
pozwalał na
skazanie
oskarżonego Ł.
od popełnienia
zarzucanych mu
czynów. Tym
samym brak
jest podstaw do
zmiany
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonego od
któregokolwiek z
zarzucanych mu
czynów.

Ad. 2 O
uchyleniu
zaskarżonego
wyroku we
wskazanej przez
skarżącego
części i
przekazaniu w
tym zakresie

sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji nie
może być mowy,
bowiem nie
zachodzą żadne
okoliczności, o
których mowa w
art. 437 § 2 k.p.k.

Ad. 3 Również
brak jest
podstaw do
zmiany tego
wyroku w
zakresie
orzeczonych
wobec
oskarżonego kar,
jak również
nawiązki. Wyżej
wykazano
bowiem
prawidłowość
rozstrzygnięcia
w tym zakresie.
Kary
pozbawienia
wolności
oscylują w
dolnych
granicach
ustawowych
zagrożeń za
przypisane
oskarżonemu
przestępstwa,
orzeczona kara
grzywny w
liczbie 100
stawek
dziennych po 30
zł każda nie jest
karą finansową
wygórowaną,
bowiem liczba
stawek
odzwierciedla

przytoczone przez Sąd I instancji w zakresie czynu z punktu XX okoliczności obciążające i łagodzące, zaś wysokość stawki dziennej uwzględnia sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego oraz osiągnięte przez niego dochody. Trudno zaś uznać, by nawiązki w kwotach 1500 zł i 300 zł były nadmierne.

Apelująca zresztą nie postawiła w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych kar, więc nawet brak jest możliwości odniesienia się przez Sąd Apelacyjny do postulowanych zmian.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Brak zastosowania przy wymiarze

	<p>kary orzeczonej wobec oskarżonego P. M. (1) za przypisane mu w punkcie I przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary – podstawa z art. 440 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Powody uwzględnienia tych okoliczności wskazano wyżej przy omówieniu zarzutu nr 4 apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1), wykazując konieczność orzeczenia kary przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p>		
<p>5.</p>		

<p>SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Utrzymano w mocy rozstrzygnięcia o uznaniu winy oskarżonych P. M. (1) w zakresie przypisania mu popętnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt I), o uznaniu winy oskarżonego P. M. (1) w popętnieniu przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzonych za ten czyn</p>		

**kar oraz
nawiązki i
przepadku
(pkt II, III
i IV), o
uznaniu winy
oskarżonego
P. M. (1) w
popętnieniu
przestępstwa
z art. 59 ust.
1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 12
§ 1 k.k. i
wymierzonych
za ten czyn
kary,
nawiązki i
przepadku
(pkt V, VI
i VII), o
uznaniu winy
oskarżonego
P. M. (1) w
popętnieniu
przestępstwa
z art. 62 ust.
1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii i
wymierzonych
za ten czyn
kary,
nawiązki i
przepadku
(pkt VIII, IX
i X), o
orzeczeniu
wobec tego
oskarżonego
przepadku
korzyści
osiągniętej z
przestępstwa
(pkt XII),
o zaliczeniu
na poczet
kary łącznej**

**orzeczonej
wobec tego
oskarżonego
okresu
tymczasowego
aresztowania
(pkt XIV), o
uznaniu winy
oskarżonego
S. K. w
popętnieniu
przestępstwa
z art. 193 k.k.
w zb. z art.
13 § 1 k.k. w
zw. z art. 282
k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k.
i wymierzonej
za ten czyn
karze (pkt
XVIII), o
orzeczonym
wobec
oskarżonego
S. K. na
podstawie
art. 46 § 1 k.k.
obowiązku
naprawienia
szkody (pkt
XVI), o
zaliczeniu na
poczet kary
łącznej
orzeczonej
wobec tego
oskarżonego
okresu
tymczasowego
aresztowania
(pkt XIX), o
uznaniu winy
oskarżonego
A. Ł. (1) w
popętnieniu
przypisanego
mu czynu z
art. 56 ust.
3 ustawy o**

*przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art.
12 § 1 k.k.
i orzeczonych
za ten czyn
kar i nawiązki
(pkt XX i
XXI), o
uznaniu winy
oskarżonego
A. Ł. (1) w
popelnieniu
przypisanego
mu
przestępstwa
z art. 62 ust.
1 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii i
orzeczonych
za ten czyn
karze,
przypadku i
nawiązce (pkt
XXII, XXIII,
XXIV), o
uznaniu winy
oskarżonego
A. Ł. (1) w
popelnieniu
przestępstwa
z art. 13 § 1
k.k. w zw. z
art. 283 k.k. w
zw. z art. 282
k.k. w zw. z
art. 12 § 1 k.k.
w zw. z art.
64 § 1 k.k., i
orzeczonej za
ten czyn kary
(pkt XXV),
orzeczonych
wobec
oskarżonego
A. Ł. (1)
kary łącznej
i zaliczenia
na jej poczet*

<p>okresu tymczasowego aresztowania (pkt XXVI i XXVII) oraz w zakresie orzeczonych kosztów sądowych (pkt XXXII i XXXIII) – podstawa art. 437 § 1 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy tych rozstrzygnięć (w zakresie winy i kar) było wynikiem nieuwzględnienia wniesionych apelacji co do winy, jak i orzeczonych kar, przy czym w przypadku czynów przypisanych w punktach II, V, VIII i XXII rozstrzygnięcia o winie nie były w ogóle kwestionowane przez skarżących a Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw by w tym zakresie wydać orzeczenie zmieniające czy uchylające z</p>	

urzędu. Nie były też kwestionowane przez skarżących kary grzywny, jak i nawiązki bądź przepadek orzeczone za te czyny, a brak jest podstaw, by zasadność tych orzeczeń zakwestionować z urzędu. Wprawdzie prokurator kwestionował wysokość nawiązki orzeczonej wobec A. Ł. (1), ale nawet nie starał się wytłumaczyć, dlaczego wysokość tej nawiązki jest całkowicie nieadekwatna do popełnionego przez niego czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. Trudno więc było się odnieść przez Sąd odwoławczy do tak postawionego zarzutu a tym samym i wniosku o wymierzenie nawiązki w wyższej kwocie, tj. proponowanej

<p>kwocie 10.000 zł.</p> <p>Zastrzeżeń nie budzą też orzeczenia o zaliczeniu na poczet kar łącznych pozbawienia wolności okresów stosowania wobec oskarżonych tymczasowego aresztowania na podstawie art. 63 § 1 k.k.</p> <p>Rozstrzygnięcia o kosztach sądowych nie były kwestionowane i to zarówno w przypadku zasądzenia na rzecz obrońców oskarżonych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jak i w zakresie zwolnienia oskarżonych w całości od ponoszenia kosztów sądowych i opłat.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

o.o.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>o.o.1Zmieniono wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o winie oraz karach jednostkowych w przypadku oskarżonych P. M. (1) (dot. czynu z pkt XI) i S. K. (dot. czynu z pkt XV), w zakresie rozstrzygnięcia o karze orzeczonej wobec oskarżonego P. M. (1) za czyn przypisany w pkt I, w zakresie orzeczonych wobec oskarżonych P. M. (1) i S. K. kar łącznych (dot. pkt XIII i XVIII) oraz w zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. Ł. (1) w pkt XX.</p>		
Zwięźle o powodach zmiany		
O powodach tych zmian wypowiedziano się przy omówieniu zarzutów apelacyjnych dotyczących tych		

konkretnych czynów. Zmiany w zakresie winy zostały podyktowane słusnością podniesionych przez apelującego prokuratora zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych (podstawa – art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. Zmiany w zakresie kar podyktowane były skutecznością zarzutów rażącej niewspółmierności kary bądź były podyktowane koniecznością ich ponownego wymierzenia z uwagi na zmianę w zakresie winy (podstawa – art. 438 pkt 4 k.p.k.) bądź wreszcie z powodu uwzględnienia rażącej niewspółmierności kary z urzędu, przy zastosowaniu art. 440 k.p.k.

**0.15.3.
Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3 i 4	Z uwagi na występowanie przed Sądem Apelacyjnym obrońców oskarżonych, działających z urzędu i złożenie przez nich wniosków o przyznanie im kosztów nieopłaconej w	

żadnej części pomocy prawnej świadczonej oskarżonym w postępowaniu apelacyjnym, o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1513) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz. 18) w wysokości opłaty określonej w § 17 ust. 2 pkt 5 (kwota 600 zł), powiększonej o stawkę 23% VAT a więc łącznie kwoty 738,00 zł brutto.

Kierując się z jednej strony względami słuszności, z

uwagi na
poczynienie
szeregu zmian w
treści
zaskarżonego
wyroku w
stosunku do
każdego z
oskarżonych, co
świadczyło o
częściowej
zasadności
wniesienia
apelacji zarówno
na korzyść, jak
i niekorzyść
poszczególnych
oskarżonych,
przy czym
zmiany te nie
były
spowodowane
postawą
oskarżonych a
jedynie
uchybieniami,
jakich dopuścił
się Sąd I
instancji, jak
również mając
na uwadze
przyczyny, które
doprowadziły do
zwolnienia
oskarżonych od
ponoszenia
kosztów
sądowych i opłat
w postępowaniu
przed Sądem I
instancji, Sąd
Apelacyjny
zwolnił
oskarżonych od
ponoszenia
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze oraz
od opłat

sądowych na
podstawie art.
624 § 1 k.p.k.
oraz art. 17
ust. 1 ustawy z
dnia 23.06.1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity z 1983
r., Dz.U. Nr 49,
poz. 223 z późn.
zm.).

7. **PODPIS**

G. N. I. P. M. K.